

رئاسة الشؤون الدينية
بالمسجد الحرام والمسجد النبوي

ไทย

تايلندي

رِسَالَةٌ فِي الدَّمَاءِ الطَّبِيعِيِّ لِلنِّسَاءِ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี

เขียนโดยชัยค์
มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมีน
ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน บิดามารดาของท่าน
และบรรดามุสลิมทั้งปวง

رِسَالَةٌ

فِي الدَّمَاءِ الطَّبِيعِيِّ لِلنِّسَاءِ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี

بِقَلَمِ فَضِيلَةِ الشَّيْخِ العَلَّامَةِ

مُحَمَّدِ بْنِ صَالِحِ العُنَيْنِيِّ

عَفَرَ اللهُ لَهُ وَلِوَالِدَيْهِ وَلِلْمُسْلِمِينَ

เขียนโดยชัยค์

มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมีน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน บิดามารดาของท่าน

และบรรดามุสลิมทั้งปวง

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี ด้วยพระนามของอัลลอฮ์

เขียนโดยซัยค์

มุฮัมมัด บิน ศอลิห์ อัลอุษัยมีน

ขออัลลอฮ์ทรงอภัยโทษท่าน

บิดามารดาของท่าน

และบรรดามุสลิมทั้งปวง

ด้วยพระนามของอัลลอฮ์

ผู้ทรงไร้ซึ่งขอบเขตในความเมตตาผู้ทรงกรุณาปราณีเสมอ

มวลการสรรเสริญเป็นเอกสิทธิ์ของอัลลอฮ์

เราขอสรรเสริญพระองค์ ขอความช่วยเหลือจากพระองค์

ขออภัยโทษ

และขอกลับเนื้อกลับตัวไปยังพระองค์

และเราขอความคุ้มครองต่ออัลลอฮ์ให้พ้นจากความชั่วร้ายของ
องตัวเรา และจากการกระทำที่เลวร้ายของเรา

ผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้ทางนำแก่เขาก็ไม่มีผู้ใดที่ทำให้เขา
หลงทาง

และผู้ใดก็ตามที่พระองค์ทรงให้เขาหลงทางก็ไม่มีใครสามารถ
ทำให้เขาได้รับทางนำ

ฉันขอปฏิญาณว่าไม่มีพระเจ้าอื่นใดที่ควรแก่การเคารพบูชา
ตั้นนอกจากอัลลอฮ์พระองค์เดียวโดยไม่มีภาคีใดๆ
กับพระองค์

ฉันขอปฏิญาณว่ามุฮัมมัดเป็นบ่าวของพระองค์และเป็นศาสน

นหุตของพระองค์

ขอการสดุดีแห่งอัลลอฮ์และความสันติสุขปลอดภัยจงมีแต่ท่าน และบรรดาเครือญาติ ตลอดจนเสาะหาบะฮ์ของท่านทุกคน รวมถึงผู้ที่เจริญรอยตามพวกเขาด้วยความดีงามตราบจน ถึงวันแห่งการตัดสิน

อนึ่ง : แท้จริงเลือดที่ประสพกับสตรี ซึ่งมีทั้งเลือดประจำเดือน เลือดอิสติฮาฎะฮ์ (เลือดเสีย) และเลือดหลังคลอดบุตร

ล้วนเป็นสิ่งสำคัญที่จำเป็นต้องแจกแจงและรู้ถึงหุกุมต่างๆ ของมัน

และแยกแยะความผิดออกจากความถูกต้องที่มาจากทัศนะต่างๆ ของนักวิชาการเกี่ยวกับเรื่องนี้

และให้มีการยึดในสิ่งที่เห็นว่ามีน้ำหนักหรือไม่นั้น

ให้อยู่บนพื้นฐานของอัลกุรอานและซุนนะฮ์

1-

เนื่องจากทั้งสองเป็นแหล่งที่มาหลักที่เป็นฐานสำหรับบทบัญญัติของอัลลอฮ์ที่ป่าวของพระองค์ใช้ในการเคารพอิบาดะฮ์ต่อพระองค์และที่พระองค์ได้ทรงบัญญัติแก่พวกเขาไว้

2-

เนื่องจากการยึดมั่นกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์จะทำให้จิตใจสงบ ทำให้สบายใจ มีชีวิตที่ดี และทำให้พ้นจากความผิด

3- และด้วยเหตุที่สิ่งอื่นนอกเหนือจากสองประการนั้น เป็นสิ่งที่ต้องอ้างหลักฐานเพื่อยืนยันให้มัน (ถูกต้อง) มิใช่เป็นสิ่งที่ใช้เป็นหลักฐานอ้างอิงให้ผู้อื่น

เพราะไม่มีสิ่งใดเป็นหลักฐาน

บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน
บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน
บทที่ 5 เลือดอิสติหาญะฮ์และบทบัญญัติของมัน
บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน
บทที่ 7 การใช้ยาระงับหรือเร่งการมีประจำเดือน
และการใช้ยาคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

บทที่ 1

ความหมายและวิหยปัญญาของเลือดประจำเดือน

อัลหัยฎ์ ในด้านภาษา หมายถึง การไหลของสิ่งใดสิ่งหนึ่ง
ในด้านศาสนบัญญัติ หมายถึง
เลือดที่เกิดขึ้นแก่สตรีตามธรรมชาติ โดยไม่มีสาเหตุใด ๆ
ในช่วงเวลาที่แน่นอน ถือเป็นเลือดตามธรรมชาติ
มิใช่เกิดจากอาการเจ็บป่วย แผล กระแทก หรือตั้งครรรค์
และเนื่องจากเป็นเลือดตามธรรมชาติ
จึงแตกต่างกันไปตามสภาพร่างกายของสตรีแต่ละคน
สภาพแวดล้อม และสภาพภูมิอากาศ ดังนั้น
ผู้หญิงจึงมีความแตกต่างกันอย่างชัดเจนในประเด็นนี้
และวิหยปัญญาที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น คือ
เมื่อครั้งที่ทารกอยู่ในครรภ์มารดาเขาไม่สามารถรับสารอาหาร
เหมือนกับผู้ที่อยู่นอกครรภ์มารดาได้และผู้ที่เป็นมารดาเอง
ที่มีเมตตาดูดอาหารอย่างที่สุดก็ไม่สามารถให้อาหารใดๆ
แก่ทารกนั้นได้
ในเวลานั้นอัลลอฮ์จึงได้สร้างสารคัดหลังชนิดเลือดชนิดหนึ่ง
เพื่อเป็นสารอาหารให้กับทารกที่อยู่ในครรภ์โดยไม่จำเป็นต้อง

กินและย่อยสลาย

ซึ่งสารอาหารชนิดนี้จะเข้าสู่ร่างกายของทารกผ่านทางสายสะดือ

โดยสารคัดหลั่งชนิดเลือดชนิดนี้จะซึมเข้าไปในเส้นเลือดของทารกแล้วทำให้เขาได้รับสารอาหารจากสารนั้น

อัลลอร์เกอผู้ทรงจำเรียงยั้ง ผู้ทรงเลอเลิศในหมู่ผู้สร้าง

ดังนั้น นี่คือนิเวศวิทยาที่มีอยู่ในเลือดประจำเดือนด้วยเหตุนี้เมื่อสตรีตั้งครรภ์ประจำเดือนของนางก็จะมีเว้นแต่ในบางครั้งที่น้อยมาก

เช่นเดียวกับสตรีที่ให้นมบุตรมีส่วนน้อยในหมู่พวกนางที่จะมีประจำเดือนโดยเฉพาะในช่วงแรกของการให้นมบุตร

บทที่ 2

ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน

การอธิบายในบทนี้จะมี 2 ส่วน

ส่วนที่ 1 ช่วงอายุที่จะมีประจำเดือน

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีประจำเดือน

ส่วนที่ 1 อายุที่โดยส่วนมากสตรีจะมีประจำเดือนคือ ช่วงอายุระหว่าง 12 ปี ถึง 50 ปี และอาจเป็นไปได้ที่สตรีจะมีเลือดประจำเดือนก่อนหรือหลังช่วงอายุดังกล่าวตามสภาพของเธอ สภาพแวดล้อม และสภาพอากาศรอบข้างเธอ

แท้จริงบรรดาอุลาม่าอ์ได้มีความเห็นต่างกันว่า อายุที่สามารถมีประจำเดือนได้ตามปกติ นั้น มีขอบเขตที่กำหนดแน่นอนหรือไม่?

กล่าวคือ

หญิงจะไม่มีประจำเดือนก่อนอายุที่กำหนดนั้น
หรือหลังจากนั้น

และเลือดที่เกิดขึ้นก่อนหรือหลังช่วงอายุดังกล่าว
ถือว่าเป็นเลือดเสียไม่ใช่เลือดประจำเดือนหรือไม่?

บรรดานักวิชาการได้มีความเห็นที่แตกต่างกันในเรื่องดังกล่าว

ท่านอิหม่ามอัดดารีมีย์ได้กล่าวไว้หลังจากที่ได้กล่าวถึงความ
เห็นเหล่านั้นว่า : สำหรับฉันแล้วความเห็นต่างๆ
เหล่านี้ล้วนแล้วผิดทั้งหมด

เพราะสิ่งที่ต้องกลับไปดูกันจริงๆนั้น คือความจริงที่เกิดขึ้น
(การมาของประจำเดือน)

ดังนั้นเมื่อมันเกิดขึ้นจริงจะด้วยปริมาณแค่ไหน
ในสภาพแบบใด และอายุเท่าไร

จำเป็นจะต้องถือว่ามันเป็นเลือดประจำเดือน วัลลอฮู อะลัม¹

ความเห็นที่กล่าวโดยอิหม่ามอัดดารีมีย์นี้
ถือว่าเป็นความเห็นที่ถูกต้อง

และเป็นทัศนะที่ชัยคุลอิสลามอิบну ตัยมียะฮ์ ได้เลือกไว้
ดังนั้นเมื่อไรก็ตามที่สตรีได้เห็นเลือดประจำเดือนออกมาก็ถือว่านางเป็นผู้มีประจำเดือน แม้ว่านางจะมีอายุน้อยกว่า 9 ปี
หรือมากกว่า 50 ปีก็ตาม² เพราะหุกุมต่างๆ

¹ บทบัญญัติว่าด้วยสตรีที่สืบสนในเรื่องเลือดประจำเดือน, ของอัด-ดารีมีย์ (หน้า 17)

² รายงานโดย บุคอรี: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บท
สตรีมีประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการแกะาฟรอนบัยตุลลอฮ์,
หมายเลข (305), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องฮัจญ์, บท
การแจกแจงรูปแบบของการครองอิห์รอม, หมายเลข (1211)

ที่เกี่ยวกับเลือดประจำเดือนนั้น
อัลลอฮ์และเราะสุลได้เชื่อมไว้กับการเกิดขึ้นจริงของมัน
และไม่ได้กำหนดอายุที่แน่นอน
ดังนั้นจำเป็นจะต้องยึดถือกับการเกิดขึ้นจริงที่อัลลอฮ์และเราะ
สุลได้เชื่อมไว้กับบทบัญญัติของมันไว้
และการกำหนดการมีเลือดประจำเดือนด้วยอายุที่เจาะจงนั้น
จำเป็นต้องมีหลักฐานจากอัลกุรอานและซุนนะฮ์มายืนยัน
และไม่มีหลักฐานใดๆ ในเรื่องนี้

ส่วนที่ 2 ระยะเวลาของการมีเลือดประจำเดือน
ดังนั้น

นักวิชาการจึงมีความเห็นแตกต่างกันในประเด็นนี้อย่างมาก
โดยมีความเห็นประมาณหกหรือเจ็ดทัศนะ อิบน์ อัลมุญซิร
เราะหิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า : และมีอุละมาอ์กลุ่มหนึ่งกล่าวว่า
"ไม่มีการจำกัดระยะเวลาที่สั้นที่สุดและที่ยาวที่สุดของการมีป
ประจำเดือน"¹

ข้าพเจ้าเห็นว่า: ความเห็นนี้เหมือนกับความเห็นของ
อัลตาริมีย์ที่ได้กล่าวไว้ข้างต้น
และมันคือความเห็นที่ซัยคุลอิสลาม อิบน์ตัยมิยะห์ ได้เลือกไว้
และมันคือความเห็นที่ถูกต้อง

1 รายงานโดยอัลบุคอรี ใน หมวดอุมาเราะฮ์
บาวว่าด้วยรางวัลของการทำอุมเราะฮ์นั้นขึ้นอยู่กับความเหน็ดเหนื่อยที่ประสบ หมายเลข
(1662) และโดยมุสลิม ใน หมวดฮัจญ์ บาวว่าด้วยการชี้แจงรูปแบบต่าง ๆ
ของการเข้าสู่สภาพอิฮฺรอม หมายเลข (1211)

ทั้งนี้ก็ด้วยหลักฐานจากอัลกุรอาน ซุนนะฮ์ และสติปัญญา
หลักฐานที่หนึ่ง อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า:

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَدَىٰ فَأَعْتَرِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَظْهَرْنَ...﴾

((และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน
จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นเรื่องให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้า
จงห่างไกลหญิง ในขณะที่มีประจำเดือน และจงอย่าเข้าใกล้นาง
จนกว่านางจะสะอาด...)) [อัลบะกอเราะฮฺ : 222]
จะเห็นได้ว่าอัลลอฮ์ทรงกำหนดการสิ้นสุดของช่วงเวลาห้ามนั้น
คือ ความสะอาด โดยไม่ได้กำหนดว่ามีประจำเดือนแล้ว 1
วันกับ 1 คืน หรือ 3 วัน หรือ 15 วัน ดังนั้นอายะฮ์ชี้ให้เห็นว่า
เหตุผลของบทบัญญัตินั้นขึ้นกับการมีหรือไม่มีของประจำเด
ือนนั้น ดังนั้น เมื่อไรก็ตามประจำเดือนมีขึ้นมา
หุ้มนข้อบังคับก็จะเกิดขึ้น และเมื่อไรก็ตามที่ประจำเดือนหมด
หุ้มนข้อบังคับก็จะถูกยกเลิก

หลักฐานที่สอง หะดีษที่บันทึกไว้ในเศาะหิหฺมุสลิม
ซึ่งท่านนบี ﷺ คือลัทธิลอสูลัยฮิวส์ลัม
ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ขณะที่นางมีประจำเดือนในเวล
าทำอุมเราะฮ์ว่า :

«افْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَائِضُ، عَيْرِ أَنْ لَا تَطُوفِي بِالْبَيْتِ حَتَّىٰ تَظْهَرِي». قَالَتْ: فَلَمَّا
كَانَ يَوْمَ النَّحْرِ ظَهَرْتُ، فَأَقَاصْتُ.

จงปฏิบัติเยี่ยงผู้ที่ทำหัจญ์
เพียงแต่เธอจะต้องไม่เฝ้าหวาฟรอบบัยตุลลอฮ์จนกว่าเธอจะสะ

อาด" ท่านหญิงกล่าวว่า : "เมื่อถึงวันเชือดฉันก็สะอาดแล้ว จึงได้ทำการแกะวาฟ หะดีษ¹

และหะดีษในเศาะหฺที่อัลบคอรียฺและมุสลิม ท่านนบี คือลลลลลลลลลลลลลลลล ได้กล่าวแก่นางว่า :

«انظري فإذا طهرت فأخرجي إلى التَّعِيمِ».

«จรงอ เมื่อเธอสะอาดแล้ว ก็จงออกไปยังอັตตันอิม»² :
ท่านนบี คือลลลลลลลลลลลลลลลล ได้กำหนดจุดสิ้นสุดของการห้ามคือการพ้นจากประจำเดือน มิใช่ระยะเวลาที่แน่นอน ซึ่งบ่งชี้ว่าบทยุญฺตินี้ผูกพันกับภาวะประจำเดือนทั้งในยาม มีและยามหมด

หลักฐานที่สาม :
การประมาณการและการกำหนดระยะเวลาดังกล่าวโดยบรรดานักปราชญ์นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในคัมภีร์ของอัลลอฮ์หรือในสุนนะฮ์ของท่านนบี คือลลลลลลลลลลลลลลลล ทั้งที่เป็นเรื่องที่มีความสำคัญและจำเป็นมาก หากมันเป็นเรื่องที่ปวงบ่าวจำเป็นต้องรู้จำนวนอย่างละเอียดแน่นอนอัลลอฮ์และนบี คือลลลลลลลลลลลลลลลล จะต้องกำหนดอย่างชัดเจน ทั้งนี้ด้วยความที่ว่าเป็นเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการงานอื่นอีกมากมาย เช่นการละหมาด การถือศีลอด การแต่งงาน

1 ตำราว่าด้วยบรรดานามที่ศาสนาบัญญัติได้ผูกข้อตดลินซ้ขาดไว้ (น. 35)

2 แหล่งที่มาเดิม (น. : 36)

การหยาและการรับมรดก เป็นต้น ดังที่อัลลอฮ์และนบี
 ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม
 ได้กำหนดจำนวนพิธีกรรมที่เหมาะสม เวลาที่เหมาะสม การรุกราว์
 และการสัจูด และเรื่องชะกาต : ทรัพย์สินที่ต้องจ่ายชะกาต
 การกำหนดระยะเวลา เงื่อนไขของจำนวน
 และประเภทของผู้รับชะกาตได้ และเรื่องการถือศีลอด : เวลา
 และระยะเวลาการถือศีลอด รวมถึงหัจญ์และอื่นๆ
 แม้กระทั่งมารยาทในการกิน การดื่ม การนอน
 การมีเพศสัมพันธ์ การนั่ง การเข้าและออกจากบ้าน
 มารยาทในการขับถ่าย
 แม้กระทั่งเรื่องจำนวนครั้งในการเช็ดทำความสะอาด
 และเรื่องอื่นๆ ที่เป็นเรื่องเล็กหรือเรื่องใหญ่
 จากสิ่งที่อัลลอฮ์ทำให้ศาสนาสสมบูรณ์
 และได้ทรงอำนวยการความสะดวกแก่บรรดาผู้ศรัทธา
 ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿...وَنَزَّلْنَا عَلَيْكَ الْكِتَابَ تَيِّبًا لِّكُلِّ شَيْءٍ...﴾

((...และเราได้ประทานคัมภีร์ลงมาแก่เจ้าเพื่อชี้แจงสำหรับทุก
 สิ่ง...)) (ซูเราะฮ์ อัน-นะหฺลุ : 89) และพระองค์ตรัสว่า :

﴿...مَا كَانَ حَدِيثًا يُفْتَرَىٰ وَلَٰكِن تَصَدِيقَ الَّذِي بَيْنَ يَدَيْهِ وَتَفْصِيلَ كُلِّ

﴿...شَيْءٍ...﴾

((...มิใช่เป็นเรื่องราวที่ถูกปั้นแต่งขึ้น
 แต่เพื่อเป็นการยืนยันถึงความสัจจริงของสิ่งที่มีอยู่ตรงหน้าเขา

า และเป็นการแจกแจงทุกสิ่ง...)) (ซูเราะฮ์ ยูซุฟ : 111)

เมื่อการกำหนดระยะเวลาเหล่านั้นและรายละเอียดต่างๆ
เหล่านั้น ไม่ปรากฏในคัมภีร์อัลกุรอาน
และในซุนนะห์ของท่านนบี คือลัลลอลฮุสลัยฮิวะสัลลัม
ก็เป็นที่ยืนยันว่าเราจะไม่มีติดกับสิ่งเหล่านั้น
แต่เราควรยึดในสิ่งที่เรียกว่า การมีประจำเดือน
อันเป็นที่มาของหุกุมต่างๆ ทางศาสนาอีกมากมาย
ทั้งช่วงที่มีประจำเดือนและช่วงที่ไม่มี และหลักฐานนี้
ข้าพเจ้าหมายถึง :
การที่หุกุมหนึ่งไม่ได้ถูกกล่าวไว้ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์
ชี้ให้เห็นว่า หุกุมนั้นจะเชื่อถือไม่ได้ -
นี่คือประเด็นที่คุณได้เรียนรู้
ไม่ว่าในเรื่องนี้หรือในเรื่องใดก็ตาม
ทั้งนี้เนื่องจากหุกุมทางศาสนาไม่อาจเชื่อถือได้ตราบใดที่ไม่มี
หลักฐานจากอัลกุรอาน หรือซุนนะฮ์ของท่านนบี
คือลัลลอลฮุสลัยฮิวะสัลลัม หรือ
มติเอกฉันท์อันเป็นที่รู้จักกันของบรรดานักปราชญ์ หรือ
การเปรียบเทียบที่ถูกต้องตามหลักการทางศาสนา
ชัยคุลอิสลาม อิบน์อุมัยยะฮ์
ได้กล่าวไว้ในหลักเกณฑ์ข้อหนึ่งของท่านว่า :
และหนึ่งในนั้นคือสิ่งที่เรียกว่า หัยฎ (การมีประจำเดือน)
เป็นชื่อที่อัลลอฮ์ทรงผูกบทบัญญัติหลายประการไว้กับมัน
ทั้งในอัลกุรอานและซุนนะฮ์
และพระองค์มิได้กำหนดไว้ทั้งจำนวนที่น้อยที่สุดและจำนวนที่

มากที่สุดของมัน และมีได้กำหนดช่วงเวลาแห่งความสะอาด
(ระหว่างช่วง) สองรอบเดือน
ทั้งที่เรื่องนี้เป็นสิ่งที่ประชาชาติประสบกันโดยทั่วไปและมีควา
มจำเป็นต้องรู้
และในทางภาษา(อาหรับ)ก็ได้แยกความแตกต่างระหว่างปริ
มาณหนึ่งกับอีกปริมาณหนึ่ง ดังนั้น
ผู้ใดที่ไปกำหนดขอบเขตตายตัวในเรื่องนี้
ผู้นั้นย่อมขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์¹ สิ้นสุดคำพูดของ
ท่าน

หลักฐานที่สี่: การพิจารณา กล่าวคือ:
การเปรียบเทียบที่ถูกต้องและสอดคล้องกัน
และนั่นเป็นเพราะอัลลอฮ์ ตะอาลา
ทรงแสดงเหตุผลของการมีประจำเดือนนั้นว่าเป็นสิ่งน่ารังเกีย
ยด ดังนั้นเมื่อมีประจำเดือน ความน่ารังเกียยดก็เกิดขึ้น
ไม่มีความแตกต่างใดๆ ระหว่างวันที่สองกับวันแรก
หรือระหว่างวันที่สี่กับวันที่สาม
และก็ไม่มีความแตกต่างระหว่างวันที่สิบหกกับสิบห้า
หรือวันที่สิบแปดกับสิบเจ็ด ดังนั้น
ประจำเดือนก็คือประจำเดือน
และสิ่งน่าเกลียดก็คือสิ่งน่าเกลียด
เมื่อเหตุผลในการห้ามยังมีอยู่ทั้งสองวันโดยที่มันเหมือนกัน
ฉะนั้นจะให้เกิดความแตกต่างในการกำหนดหุกุมได้อย่างไรก็
น เมื่อเหตุผลเหมือนกัน?

¹ แหล่งอ้างอิงเดิม (หน้า 38)

นี่คือการเปรียบเทียบที่ขัดแย้งกับความถูกต้องใช่หรือไม่?
การเปรียบเทียบที่ถูกต้องคือการกำหนดหุ้มนที่เหมือนกันเพราะ
จะมีเหตุผลที่เหมือนกันไม่ใช่หรือ?

หลักฐานที่ห้า:

การมีทัศนคติที่ขัดแย้งกันในการกำหนดเวลาและระยะเวลานั้น
ในประเด็นดังกล่าวมิได้มีหลักฐานชัดเจนที่จำเป็นต้องยึดถือโ
ดยเฉพาะ และเป็นหุ้มนอจกญติฮาด (การวิเคราะห้)

ที่ทุกฝ่ายต่างให้การวินิจฉัยด้วยของตนเอง

อาจถูกและผิดพลาดได้เสมอ

โดยมีอาจยืนยันได้ว่าฝ่ายใดดีกว่าฝ่ายใด

ดังนั้นเมื่อมีความขัดแย้งกันเช่นนี้แล้ว

ทางออกที่ดีที่สุดคือการกลับไปหาอัลกุรอานและซุนนะฮ์

ดังนั้นเมื่อความเห็นได้ประจักษ์ชัดว่า :

ไม่มีขอบเขตต่ำสุดและไม่มีขอบเขตสูงสุดของระยะเวลาประ
จำเดือน

นั้นเป็นทัศนคติที่มีน้ำหนักและเป็นทัศนคติที่เข้มแข็งกว่าแล้ว

ก็จงรู้เถิดว่า

เมื่อใดที่ผู้หญิงเห็นเลือดออกมาโดยปราศจากสาเหตุ

นั้นแหละ

คือ

เลือดประจำเดือน

โดยไม่ต้องไปคำนึงถึงอายุและระยะเวลา

นอกจากในกรณีที่ว่า เลือดออกไม่หยุดทั้งเดือน หรือ

หยุดในระยะเวลานั้นๆ หยุดแค่วันเดียวหรือสองวัน

แล้วก็ออกมาอีก

ซึ่งนั่นคืออาการของอิสติฮาญะฮ์

และภายหลังเราจะให้การอธิบายถึงหุ้มนของเลือดอิสติฮาญะฮ์

หะดี-อินชาวัลลอฮ์-

ชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า :
เดิมแล้วเลือดที่ออกจากมดลูกจะเรียกว่า หัยฎ (ประจำเดือน)
จนกว่าจะมีหลักฐานที่แสดงให้เห็นว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎะฮ์¹
นอกจากนี้ท่านยังกล่าวว่า:

ดังนั้นเลือดใดก็ตามที่ออกมาถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนหาก
ไม่รู้ว่าเป็นเลือดจากเส้นเลือดใดหรือจากบาดแผล²

และทัศนะนี้ ถือว่าถูกต้องที่สุดจากมุมมองของหลักฐาน
และใกล้เคียงกับความเข้าใจและการรับรู้มากที่สุด
และเป็นสิ่งที่ยากกว่าในการนำไปปฏิบัติเมื่อเทียบกับสิ่งที่บรร
ดาผู้กำหนดระยะเวลาได้ระบุไว้ และอะไรก็ตามที่เป็นเช่นนั้น
ถูกต้องกว่าที่จะยอมรับมัน
เพราะเป็นไปตามเจตนารมณ์ของศาสนาอิสลามและกฎเกณฑ์ คือ ความสะดวกและง่ายตาย

﴿...وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ...﴾

((...และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าใน
เรื่องของศาสนา...)) (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 78) ท่านนบี
คือลลิลลอฮ์ออลีย์ฮิวะสลัม กล่าวว่า :

1 บันทึกโดย อัลบุคอรี: ในหมวดการศรัทธา, บาบศาสนา คือ ความง่ายตาย, หมายเลข (39), จากหะดีษของท่านอบูฮุร็อยเราะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุ

2 รายงานโดยอัลบุคอรี ในหมวดว่าด้วยคุณธรรมความประเสริฐ บาบว่าด้วยคุณลักษณะของท่านนบี คือลลิลลอฮ์ ออลีย์ฮิวะสลัม หมายเลข (3560) และโดยมุสลิม ในหมวดคุณธรรมความประเสริฐ บาบว่าด้วยการที่ท่านนบีคือลลิลลอฮ์ ออลีย์ฮิวะสลัมห่างไกลจากบาป หมายเลข (77/2327)

«إِنَّ الدِّينَ يُسْرُورٌ وَلَنْ يُشَادَّ الدِّينَ أَحَدٌ إِلَّا غَلَبَهُ فَسَدِّدُوا وَقَارِبُوا وَأَبْشِرُوا».

“แท้จริงศาสนาอิสลามนั้นง่ายและไม่มีใครทำให้กิจการของศาสนาเป็นเรื่องยาก เว้นแต่จะต้องยอมจำนนไม่เอาในที่สุด แต่พวกเจ้าจงปฏิบัติให้ถูกต้องและให้ใกล้เคียงกับความสมบูรณ์มากที่สุด และจงแจ้งข่าวดีเถิด” บันทึกโดย อัล-บุคอรี¹

และเป็นส่วนหนึ่งจากคุณลักษณะอันงดงามของท่านศาสนทูตคืออลลัลลอฮฺ อะลัยฮิ วะสัลลัม

«أَنَّهُ مَا خَيْرٌ بَيْنَ أَمْرَيْنِ إِلَّا اخْتَارَ أَيْسَرَهُمَا مَا لَمْ يَكُنْ إِثْمًا».

“แท้จริงแล้วเมื่อท่านถูกเสนอให้เลือกระหว่างสองสิ่ง ท่านจะเลือกสิ่งที่ยากกว่าเสมอ ตราบใดที่สิ่งนั้นไม่เป็นบาป”²
ประจำเดือนสำหรับหญิงที่มีครรภ์

ผู้หญิงปกติส่วนใหญ่แล้วประจำเดือนจะหยุดเมื่อตั้งครรภ์ อีหม่ามอะหฺมัด เราะหิมะฮุลลอฮฺ ได้กล่าวว่า :
“เมื่อประจำเดือนหยุดก็ถือว่าเป็นสัญญาณบ่งบอกว่าตั้งครรภ์”³

ถ้าหญิงมีครรภ์เห็นเลือดในช่วงเวลาสั้นๆ ก่อนคลอดบุตร เช่น สองหรือสามวัน พร้อมด้วยอาการปวดก่อนคลอดบุตร ถือว่าเลือดนั้นเป็นเลือดนิฟาซ และหากเลือดนั้นออกก่อนคลอดเป็นเวลานาน หรือออกก่อนคลอดไม่นาน แต่ไม่มีอาการเจ็บท้องคลอด

¹ หนังสือมะญ์มูอ์ อัล-พะตาวา (238/19-239)

² อัล-เอาสฎ (356/2).

³ ดู : อัล-มุขนีย (1/405)

ก็ไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส แต่ประเด็นคือ เลือดนั้นจะถือเป็นประจำเดือนซึ่งมีบทบัญญัติของประจำเดือนหรือไม่?

หรือจะเป็นเลือดเสียที่ไม่เอาบทบัญญัติของประจำเดือนมาใช้กับมัน?

ในเรื่องนี้นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ขัดแย้งกัน และความเห็นที่ถูกต้องที่สุด คือ ถ้าเลือดที่ออกมาั้นในรูปแบบประจำเดือนที่เธอเคยมีประจำ ก็จะเป็นเลือดประจำเดือน ทั้งนี้โดยยึดหลักบรรทัดฐานของเลือดสตรีตราบใดที่ไม่มีข้อ ปฏิเสธ ซึ่งข้อปฏิเสธว่าสตรีมีครรภ์ไม่อาจมีประจำเดือนได้นั้นเป็นเรื่องที่ไม่ปรากฏในอัลกุรอานและอัลหะดีษ

และนี่คือทัศนะของอิหม่ามมาลิก¹และอิหม่ามซาฟิฮีย² และเป็นทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะห์ ซึ่งท่านได้กล่าวไว้ในหนังสือ อัลอิดติยาร้อต หน้า 30 ว่า : และท่านบัยฮากียได้รายงานว่าเป็นทัศนะหนึ่งของอิหม่ามอะหฺมัด

และเขาได้รายงานว่ามีอิมามอะหฺมัดได้กลับไปสู่ทัศนะดังกล่าว (ภายหลัง)

และตามหลักนี้

เลือดประจำเดือนของหญิงตั้งครรภ์จึงมีข้อกำหนดเช่นเดียวกัน

1 อัลมุญนะฮ์ (1/155)· อันนะวาดีร ะอัชชียาตาด (1/136)

2 อิดติลาฟ อัลฟูเกาะฮาว์ ของอัลมัรอะชีย (หน้า 193), อัลเอาศือต (2/239)

บประจำเดือนของหญิงที่ไม่ได้ตั้งครรภ์
เว้นไว้ในสองประเด็นเท่านั้น

กรณีแรก : การหย่าร้าง
ดังนั้นจึงห้ามมิให้หย่ากับหญิงในสภาพที่นางมีประจำเดือน(
ซึ่งเมื่อหย่าแล้วจะมีเรื่องอิดตะเห์)โดยนางไม่ได้ตั้งครรภ์
และหย่าหญิงมีครรภ์ไม่เป็นที่ต้องห้าม
เพราะการหย่าในช่วงที่นางมีประจำเดือนแต่นางไม่มีครรภ์นั้น
เป็นสิ่งที่ขัดแย้งกับพระดำรัสของอัลลอฮ์ ตะอาลา

﴿فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ...﴾

ความว่า : ((...ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิดตะเห์)
ของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะฮ์ ลัก : 1)
ส่วนการหย่าหญิงตั้งครรภ์ในขณะมีประจำเดือนนั้น
ไม่เป็นการขัดแย้ง (กับหลักการห้ามหย่าขณะมีประจำเดือน)
เพราะบุคคลที่หย่าหญิงมีครรภ์
ย่อมหย่าตรงกับช่วงอิดตะฮ์ของนางอยู่แล้ว
ไม่ว่านางจะอยู่ในสภาพมีประจำเดือนหรืออยู่ในสภาพสะอาด
ก็ตาม เนื่องจากอิดตะฮ์ของนางเกิดขึ้นด้วยการตั้งครรภ์
(คือสิ้นสุดเมื่อคลอดบุตร)
ด้วยเหตุนี้จึงไม่เป็นที่ต้องห้ามสำหรับชายที่จะหย่านางหลังจา
กการได้มีเพศสัมพันธ์แล้ว
แต่เป็นที่ต้องห้ามหากไม่ใช่กรณีดังกล่าว

กรณีที่สอง :
การมีประจำเดือนของหญิงมีครรภ์จะไม่ทำให้สิ้นสุดกำหนด
(อิดตะเห์)

ซึ่งจะแตกต่างไปจากการมีประจำเดือนของหญิงทั่วไป ทั้งนี้ การสิ้นสุดกำหนด (อิดตะห์) ของหญิงมีครรภ์ คือ การคลอดบุตร โดยไม่เกี่ยวกับการมีประจำเดือนหรือไม่ เพราะอัลลอฮ์ได้ทรงตรัสว่า :

﴿...وَأُولَاتِ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ...﴾

((...และบรรดาสตรีมีครรภ์ ระยะเวลารอคอยของพวกนางนั้น คือจนกว่าพวกนางจะคลอดบุตรของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะฮ์ลา : 4)

บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน

สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือนมีหลายประเภทดังนี้

ประเภทที่ 1 :

ระยะเวลาของประจำเดือนยาวกว่าหรือสั้นกว่าปกติ เช่น ปกติจะมี 6 วัน อาจลากยาวไปถึง 7 วัน หรือ ปกติจะมี 7 วัน อาจลดเหลือ 6 วัน

ประเภทที่ 2 :

ช่วงเวลาการมีประจำเดือนอาจช้าหรือเร็วกว่าปกติ เช่น ปกติจะมีปลายเดือน อาจขยับมาเป็นต้นเดือน หรือ ปกติจะมีต้นเดือน อาจช้าไปจนถึงปลายเดือน

นักวิชาการต่างมีความเห็นที่ต่างกันทั้งสองสภาวะนี้ แต่ความเห็นที่ถูกต้อง คือ เมื่อใดที่นางเห็นเลือดออกมาก็ให้ถือว่ามันคือ หัยฎ (ประจำเดือน) และเมื่อไหร่ที่มันหยุดก็ถือว่าสะอาดแล้ว

ทั้งในระยะเวลาการมีประจำเดือนนั้นจะยาวหรือสั้นกว่าปกติ และจะเร็วหรือช้ากว่าปกติ และได้มีการกล่าวถึงหลักฐานในประเด็นนี้มาแล้วในบทก่อนหน้านั้น โดยที่ศาสนาบัญญัติได้ผูกข้อกำหนดต่าง ๆ ของประจำเดือนไว้กับการมีอยู่ของมัน (คือเมื่อมีเลือดประจำเดือนเกิดขึ้น)

และนี่คือทัศนะของมัศฮับอัชชาฟีอีย์¹ และทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุตัยมียะฮ์² และเจ้าของหนังสือ อัลมุหมะนีย์ ได้ให้นำหนัก และให้การสนับสนุนไว้ โดยกล่าวว่า : หากประจำเดือนนั้นจะต้องพิจารณาตามรอบประจำเดือน (ปกติของสตรี) ตามที่กล่าวไว้ในมัซฮับแล้ว แนนอนท่านนบี คือลัลลลอฮุลลัยฮวะสัลลัมคงได้อธิบายไว้แก่ประชาชาติของท่าน และยอมเป็นไปไม่ได้ที่ท่านจะล่าช้าในการชี้แจงประเด็นดังกล่าว เพราะการให้ความกระฉ่างที่ล่าช้าจากเวลาของมันถือเป็นสิ่งที่ไม่อนุญาต เพราะบรรดาภรรยาของท่านและหญิงอื่นต่างมีความจำเป็นต่องูรู้ ดังนั้นเป็นไปไม่ได้ที่ท่านนบี คือลัลลลอฮุลลัยฮวะสัลลัม จะไม่ให้การชี้แจงโดยทันที และไม่พบว่าท่านนบีคือลัลลลอฮุลลัยฮวะสัลลัม

¹ อัล-อุมม์ (82/1)

² มัจญ์มูอ์ อัล-ฟะตาวา (238/19-239)

ได้กล่าวถึงรอบประจำเดือน หรือได้อธิบายประเด็นดังกล่าวไว้
นอกจากในกรณีของหญิงที่มีเลือดไหลผิดปกติ
(มุสตะฮาฎอะฮฺ) เท่านั้น ไม่ใช่กรณีอื่น

1

ประเภทที่ 3 : มีน้ำสีเหลืองหรือน้ำตาล
โดยจะเห็นเลือดเป็นสีเหลืองเหมือนน้ำเหลืองที่เกิดจากบาด
แผล หรือชุนระหว่างสีเหลืองกับสีดำ
หากเป็นช่วงของการมีประจำเดือน หรือ

เป็นช่วงก่อนที่นางจะสะอาด
ถือว่าสิ่งที่เห็นนั้นเป็นประจำเดือน

ซึ่งให้สถานภาพและข้อกำหนดของประจำเดือนแก่เลือดนั้น
แต่ถ้าสิ่งนั้นเกิดขึ้นหลังจากที่ปราศจากประจำเดือนแล้วก็ถือ
ว่าไม่ใช่ประจำเดือน

ด้วยหลักฐานจากคำกล่าวของอุมมุอะฎียะฮ์

เราะฎียัลลอฮุอันฮา ว่า "เราไม่ถือเป็นเลือดประจำเดือน
สำหรับน้ำสีเหลืองหรือน้ำตาลที่ออกมาหลังจากที่เราสะอาด
แล้ว" บันทึกโดยอบูดาวูดด้วยสายรายงานที่ถูกต้อง²
และหะดีษบทนี้

อิหม่ามอัลบุคอรีก็ได้รายงานไว้เช่นกันโดยไม่มีคำว่า
(หลังจากที่เราสะอาดแล้ว) แต่

อิหม่ามอัลบุคอรีก็ได้เขียนหัวข้อหะดีษว่า :

1 อัล-มุฆนีย (396/1)

2 บันทึกโดย อบูดาวูด: หมาด อัฎฎะฮฺเราะฮ์, باب
ว่าด้วยสตรีที่เห็นของเหลวสีชุนและสีเหลืองหลังจากสะอาดแล้ว, หะดีษเลขที่ (307)

บพวด้วยน้ำสีเหลืองหรือสีน้ำตาลนอกเวลาประจำเดือน¹

ได้มีการอธิบายหะดีษอัลบุคอรีย์ในหนังสือ พัทหลบารีย์
ว่า :

“ประโยคดังกล่าวเป็นการชี้ถึงการประสานระหว่างหะดีษของ
ท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ได้กล่าวไว้ก่อนหน้านี้ว่า:

จนกว่าพวกเธอจะเห็นของเหลวสีขาวใส

(ซึ่งเป็นสัญญาณของความสะอาดหลังหมดประจำเดือน)”

และสามารถประสานความเข้าใจระหว่างหะดีษของอุมมุอ์ฎุฎิ

ยะฮ์ที่กล่าวไว้ในบทนี้ ได้ดังนี้ คือ หะดีษดังกล่าว —
หมายถึงหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์—

ให้ตีความว่าใช้กับกรณีที่สตรีพบเห็นน้ำคัดหลังสีเหลือง

(ศุฟเราะฮ์) และสีขุ่นคล้ำ (กุดเราะฮ์)

ในช่วงวันที่มีประจำเดือน

ส่วนกรณีที่พบเห็นนอกช่วงวันประจำเดือนนั้น

ให้ยึดตามที่อุมมุอ์ฎุฎิยะฮ์ได้กล่าวไว้² จบคำอ้างอิง

และหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ที่ผู้เขียนได้อ้างถึงนั้น

คือหะดีษที่อิมามอัลบุคอรีย์ได้บันทึกไว้ในลักษณะมุอัลลัก

โดยรายงานด้วยสำนวนที่ให้น้ำหนัก (ญาซิมัน บิฮิ)

ก่อนบทนี้³ ซึ่งระบุว่า บรรดาสตรีทั้งหลายเคยส่ง “ดรรอญะฮ์”

ไปหาท่านหญิงอาอิชะฮ์

1 รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวด อัลหัยฎ์, باب
ว่าด้วยของเหลวสีเหลืองและสีขุ่น ในวันที่ไม่มีประจำเดือน, (326)

2 พัทหลบารีย์ (1/426).

3 เศาะฮ์ อัล-บุคอรีย์ (1/ 71).

(คือสิ่งที่สตรีใช้สอดไว้เพื่อดูว่ายังหลงเหลือร่องรอยของประจำเดือนหรือไม่) โดยภายในมี “กรุซุฟ” (สำลี) ที่ปราศจากสีเหลืองอยู่ ท่านหญิงอาอิชะฮ์จึงกล่าวว่า: “จงอย่ารีบร้อน (ตัดสินใจว่าหมดประจำเดือน) จนกว่าพวกเธอจะเห็นของเหลวสีขาวใส”¹.

“และคำว่า อัล-กัสสะฮ์ อัล-บัยฎอฮ์ หมายถึง น้ำสีขาวที่มดลูกขับออกมาเมื่อการมีประจำเดือนสิ้นสุดลง”

ประเภทที่ 4 : มีวันเว้นวัน คือ วันหนึ่งจะเห็นเลือดและอีกวันจะเห็นใส เป็นต้น ซึ่งจะมี 2 กรณี ดังนี้:

1. เลือดดังกล่าวมีอยู่กับสตรีตลอดเวลา ไม่ว่าจะในช่วงเวลาใดก็ตาม ก็ถือว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎะฮ์ และสตรีที่พบเลือดเช่นนั้นให้ถือสถานภาพและบทบัญญัติของผู้มีเลือดอิสติฮาฎะฮ์.

2. เลือดนั้นมิได้ออกอย่างต่อเนื่องกับสตรี แต่จะออกในบางช่วงเวลา

และนางมีช่วงเวลาความสะอาดที่แท้จริง ดังนั้น บรรดานักวิชาการ เราะฮิมะฮุมลลฮ์ ได้มีความเห็นที่แตกต่างกันในประเด็น “ช่วงความสะอาดนี้” ว่า จะถือว่าเป็น “ความสะอาด (ฎุฮ์ร)” หรือจะให้ข้อกำหนดของประจำเดือนครอบคลุมช่วงเวลานั้น ด้วย?

1 บันทึกโดย อัลบุคอรี (มุอัลลิก): หมวดอัลหัยฎ,
 بابการมาและการหมดไปของประจำเดือน, ก่อนหะดีษที่ (320)

ทัศนะของมัสฮับอัชชาฟีอีย์ที่ถูกต้องที่สุดจากสองทัศนะ
ให้ใช้กฎข้อบังคับเดียวกับประจำเดือน
ดังนั้นจึงถือว่าเป็นประจำเดือน¹
และเป็นทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุดัยมียะฮ์
และเจ้าของหนังสือ อัลฟาอิก²และมัสฮัมอบู หะนีฟะฮ์³
และเป็นเพราะว่า ของเหลวสีขาวใสไม่ปรากฏในช่วงนั้น
และหากถือว่านั้นเป็นช่วงที่สะอาดแล้ว
จะทำให้ช่วงก่อนหน้าเป็นประจำเดือน
และช่วงหลังจากนั้นก็เป็นประจำเดือนด้วย
ซึ่งไม่มีผู้ใดกล่าวเช่นนั้น อีกทั้งหากถือเป็นการสะอาด
จะทำให้การนับจำนวนวันอดตะฮ์ตามกुरอานสิ้นสุดภายในห้า
วันเท่านั้น ซึ่งไม่สอดคล้อง.
และเพราะว่าหากถือว่านั้นเป็นช่วงที่สะอาด
จะทำให้เกิดความยากลำบากและความเหน็ดเหนื่อย เช่น
การอาบน้ำชำระร่างกายและสิ่งอื่น ๆ ทุกสองวัน
ซึ่งความยากลำบากเช่นนี้ถูกป้องกันไว้ในหลักการของศาสนา
ฮัมดิลิลลาฮ์

ทัศนะที่เป็นที่แพร่หลายในมัซฮับหะนาบิละฮ์ คือ
เลือดถือเป็นประจำเดือน และช่วงที่ไม่มีเลือด (ความสะอาด)
ถือเป็นความบริสุทธิ์
เว้นแต่กรณีนี้เมื่อนำระยะเวลาของเลือดและช่วงสะอาดมารว

¹ อัล-อุมม์ (1/ 83-84).

² ถูกอ้างอิงจากพวกนางในหนังสืออัล-อินศอฟ

³ อัล-อัศล์ (19/2-20)

มากขึ้นแล้วเกินระยะเวลาสูงสุดของประจำเดือน ในกรณีนั้น เลือดที่เกินออกมาจะถือว่าเป็นเลือดอิสติฮาฎอฮ์(เลือดเสีย)¹ และในหนังสือ อัล-มุฆนีย์ได้กล่าวว่า : “มีแนวโน้มที่จะถือว่าเป็น การหยุดไหลของเลือด หากมีระยะเวลาน้อยกว่าหนึ่งวัน ไม่ถือว่าเป็นความบริสุทธิ์ ทั้งนี้โดยอาศัยรายงานทัศนะที่เราได้กล่าวมาแล้วในประเด็นนี้ ฟาซ ว่าไม่ให้คำนึงถึงช่วงเวลาที่น้อยกว่าหนึ่งวัน ซึ่งทัศนะนี้เป็นทัศนะที่ถูกต้อง —อินชาอัลลอฮ์— เนื่องจากเลือดอาจไหลในบางครั้งและหยุดในบางครั้ง และการกำหนดให้สตรีต้องอาบน้ำทุกครั้งทีนางสะอาดเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ ชั่วแล้วชั่วเล่า นั้น เป็นความลำบากยากเข็ญ ซึ่งศาสนาได้ขจัดออกไป เพราะอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า

﴿...وَمَا جَعَلَ عَلَيْكُمْ فِي الدِّينِ مِنْ حَرَجٍ...﴾

((...และพระองค์มิได้ทรงทำให้เป็นการลำบากแก่พวกเจ้าในเรื่องของศาสนา...)) (ซูเราะฮ์ อัล-หัจญ์ : 78) เขากล่าวว่า: ด้วยเหตุนี้

เลือดที่หยุดไหลก่อนครบวันหนึ่งจะไม่ถือว่าอยู่ในช่วงสะอาด เว้นแต่จะเห็นหลักฐานที่ชัด เช่น เลือดหยุดไหลในช่วงสุดท้ายของประจำเดือน หรือเห็นน้ำสีขาว² สิ้นสุดคำอ้างอิง

1 อัล-มุฆนีย์ (226/1).

2 อัล-มุฆนีย์ (257/1).

ดังนั้นทัศนคติของเจ้าของหนังสือ อัล-มุขนีย
จึงเป็นทัศนคติที่เป็นกลางระหว่าง 2 ทัศนคติที่ได้กล่าวมาข้างต้น
วัลลอฮูอะลัม

ประเภทที่ 5 : เลือดแห้ง โดยที่นางจะเห็นแต่ความชื้น
ซึ่งถ้าเป็นช่วงมีประจำเดือน หรือ
ช่วงที่เชื่อมกับการมาประจำเดือนก่อนที่เธอจะสะอาด
แสดงว่าสิ่งนั้นเป็นประจำเดือน (สะอาด)
และถ้าออกมาหลังมีประจำเดือน
แสดงว่าสิ่งนั้นไม่ใช่ประจำเดือน
เพราะจุดประสงค์ของเรื่องนี้คือเพื่อให้มีความเกี่ยวเนื่องกับสิ่ง
ที่ออกมาที่เป็นสีเหลืองและสีน้ำตาล และนี่คือหุคมของมัน

บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน

บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือนมีมากกว่า 20 ประเด็น
แต่เราจะกล่าวบางส่วนที่เห็นว่าจำเป็นต้องรู้และสำคัญที่สุด
ดังนี้

1.การละหมาด หญิงที่มีประจำเดือน
ห้ามละหมาดทั้งฟิรฎูและนัฟล การละหมาดของเธอในช่วงนี้
ไม่ถูกต้อง และการละหมาดก็ไม่ถือเป็นหน้าที่ของเธอ
เว้นแต่เธอจะสามารถเข้าถึงเวลาใดเวลาหนึ่งของการละหมา
ดได้ ครบหนึ่งหรือกะฮ์เต็ม ในกรณีนั้น
การละหมาดจึงเป็นหน้าที่ของเธอ
ไม่ว่าที่เธอจะเริ่มได้ครบหรือกะฮ์นั้นตั้งแต่ต้นเวลาละหมาดหรือ
อตอนท้ายเวลาละหมาดก็ตาม

ตัวอย่างของการมีประจำเดือนในช่วงแรกเริ่ม :

หญิงที่เริ่มการมีประจำเดือนหลังจากดวงอาทิตย์ตกดิน
ซึ่งเหลือเวลาละหมาดมัฆริบอีกแค่นิดเดียวเพียง 1
ร็อกอะฮ์เท่านั้น

ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องละหมาดมัฆริบชดเมื่อนางสะอาด
ตัวอย่างในตอนท้ายของการมีประจำเดือน:

หญิงที่สิ้นสุดการมีประจำเดือนก่อนดวงอาทิตย์ขึ้น
ในเวลาประมาณหนึ่งร็อกอะฮ์เท่านั้น

ดังนั้นวาญิบสำหรับนางต้องละหมาดซุบฮ์ชดหลังจากชำระตัว
ไว้ให้บริสุทธิ์

เพราะนางทันกับส่วนหนึ่งของเวลาละหมาดนั้นหนึ่งร็อกอะฮ์
แต่หากนางได้สิ้นสุดการมีประจำเดือนโดยทันกับส่วนหนึ่ง
ของเวลาที่ไม่ถึงร็อกอะฮ์ที่สมบูรณ์ เช่น
หากนางมีประจำเดือนในตัวอย่างที่หนึ่งหลังจากดวงอาทิตย์ตก
ดินเพียงชั่วขณะ หรือชำระตัวไว้ให้บริสุทธิ์ในตัวอย่างที่ 2
ก่อนพระอาทิตย์ขึ้นเพียงชั่วขณะ ในกรณีดังกล่าวนี้
การละหมาดไม่เป็นวาญิบสำหรับนาง เพราะท่านนบี
คือลัลลอฮุอลัยฮิวะสَّلَام ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَدْرَكَ رُكْعَةً مِنَ الصَّلَاةِ فَقَدْ أَدْرَكَ الصَّلَاةَ»

"ผู้ใดทันละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์
แท้จริงเขาได้ทันการละหมาดนั้นแล้ว" บันทึกโดย
อัลบุคอรี¹ และมุสลิม¹, ดังนั้นความหมายคือ

1 รายงานโดย อัลบุคอรี: หมาดว่าด้วยเวลาละหมาด,
بابเรื่องผู้ทันละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์, เลขที่ (580) และมุสลิม:
หมาดว่าด้วยมัสยิดและสถานที่ละหมาด, بابเรื่องผู้ใดทันละหมาดหนึ่งร็อกอะฮ์

ผู้ใดที่หันไม่ถึงหนึ่งหรือกะฮ์ ถือว่าเขาไม่ทันการละหมาดนั้น
 ถ้านางทันกับละหมาดอัศรี 1 หรือกะฮ์
 ดังนั้นจำเป็นด้วยใหม่ที่นางจะต้องละหมาดซุฮ์รกับอัศรีภายใน
 เวลาเดียวกันหรือทันกับช่วงสุดท้ายของละหมาดอิฮาว์แล้ว
 นางจะต้องละหมาดมัฆริบกับอิฮาว์ด้วยหรือไม่?

ในประเด็นนี้มีความเห็นแตกต่างกันในหมู่นักวิชาการ
 แต่ทัศนะที่ถูกต้องคือ
 นางไม่จำเป็นต้องละหมาดเว้นแต่เฉพาะละหมาดที่นางได้ทัน
 เวลาเท่านั้น ซึ่งได้แก่ ละหมาดอัศรีและละหมาดอิฮาว์เท่านั้น
 เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสลลัม ได้กล่าวว่า:

«مَنْ أَدْرَكَ رُكُوعًا مِنَ الْعَصْرِ قَبْلَ أَنْ تَغْرُبَ الشَّمْسُ فَقَدْ أَدْرَكَ الْعَصْرَ».

"ผู้ใดทันละหมาดอัศรีหนึ่งหรือกะฮ์

ก่อนดวงอาทิตย์ตกดิน

แท้จริงเขาได้ทันการละหมาดอัศรีแล้ว" บันทึกโดย อัล-
 บุคอรีย์และมุสลิม¹ ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวสลลัมไม่ได้
 กล่าวว่า: แท้จริงเขาได้ทันละหมาดซุฮ์ริและอัศรีแล้ว

และท่านมิได้กล่าวถึงการจำเป็นต้องละหมาดซุฮ์ริแก่เขาแ
 ต่ออย่างไร โดยหลักการเดิมถือว่าบุคคลพ้นจากภาวะผูกพัน

แท้จริงเขาได้ทันการละหมาดนั้นแล้ว, เลขที่ (607) จากท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺ
 เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

1 รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมายความว่าด้วยเวลาละหมาด,
 บาบว่าด้วยผู้ทันละหมาดฟัจรุรหนึ่งหรือกะฮ์, เลขที่ (579) และมุสลิม:
 หมายความว่าด้วยบรรดามัสญิดและสถานที่ละหมาด,
 บาบว่าด้วยผู้ทันหนึ่งหรือกะฮ์ก็ถือว่าทันละหมาดนั้น, เลขที่ (608)
 จากหะดีษของท่านอบูฮุร็อยเราะฮฺ เราะฎียัลลอฮุอันฮุ

และทัศนะนี้เป็นมัซฮับของอาบูหะนีฟะฮ์และมาลิก
ซึ่งมีการถ่ายทอดทัศนะดังกล่าวจากทั้งสองท่านไว้ในหนังสือ
ซัรหฺ อัลมุฮัซซับ¹

ส่วนการกล่าวซิกรุลลอฮ์ ตักบีร์ ตัสบีหฺ ตะห์มิด
กล่าวบิสมิลละฮ์ก่อนรับประทานอาหารและอื่นๆ
การอ่านหนังสือหะดีษ ฟิกฮ์ ดุอาอ์และการกล่าว
อามีนหลังดุอาอ์ และการฟังอัลกุรอาน
เหล่านี้ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง
ดังที่มีการรายงานโดยอัล-บุคอรีและมุสลิมและแหล่งอื่นๆว่า

«أَنَّ النَّبِيَّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ كَانَ يَتَكَبَّرُ فِي حَجْرِ عَائِشَةَ رَضِيَ اللَّهُ عَنْهَا وَهِيَ
حَائِضٌ فَيَقْرَأُ الْقُرْآنَ».

"แท้จริงท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม
นั่งเล่นอยู่ในห้องของท่านหญิงอาอิชะฮ์ ะเราะฎียัลลอฮุอันฮา
โดยที่ท่านอ่านอัลกุรอานในขณะที่ท่านหญิงอาอิชะฮ์มาประจำ
เดือน"²

และในบันทึกของอิหม่ามอัล-
บุคอรีและมุสลิมเช่นกันได้รายงาน ว่า อุมมุ อะฎียะฮ์ กล่าวว่า
: ฉันได้ยินท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า:

1 อัลมัจมุอฺ ซัรหฺ อัลมุฮัซซับ (3/ 70)

2 รายงานโดยอัลบุคอรี ใน หมวดเลือดประจำเดือน
بابการอ่านของผู้ชายขณะอยู่บนตักภรรยาของเขาในขณะที่นางมีประจำเดือน
หมายเลข (297) และมุสลิม ในหมวดเลือดประจำเดือน
بابการเอนตัวของผู้ชายบนตักภรรยาของเขาในขณะที่นางมีประจำเดือนและการอ่านอัล
กุรอาน หมายเลข (301) จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ รอฎียัลลอฮุอันฮา

«يَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ وَذَوَاتُ الْحُدُورِ وَالْحَيْضُ - يَغْنِي: إِلَى صَلَاةِ الْعِيدَيْنِ - وَلَيْشْهَدَنَّ الْحَيْرَ، وَدَعْوَةَ الْمُؤْمِنِينَ، وَيَعْتَزِلُ الْحَيْضُ الْمُصَلَّى».

"บรรดาสตรีสาว บรรดาสตรีที่อยู่ในเรือน และบรรดาสตรีที่มีประจำเดือน ให้พวกนางออกมา — หมายถึงไปยังละหมาดอีดทั้งสอง— และให้พวกนางร่วมรับความดีงาม และการวิงวอนขอพรของบรรดาผู้ศรัทธา แต่บรรดาสตรีที่มีประจำเดือนให้แยกอยู่ห่างจากสถานที่ละหมาด"¹

ส่วนการอ่านอัลกุรอานด้วยตัวเองนั้น ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ใช้สายตามองดูไปยังอายาตอัลกุรอาน แล้วใคร่ครวญความหมาย หรืออ่านในใจได้โดยไม่ต้องออกเสียง อีหม่ามอัน-นะวารีย์ ได้กล่าวในหนังสือ ชัรหุล-มุฮ์ซซิบ โดยท่านกล่าวว่า : "เป็นที่อนุญาตไม่มีหัตตะนะที่เห็นต่าง"²

ส่วนกรณีที่มีการอ่านของนางเป็นการเปล่งเสียงออกมาทางลิ้น บรรดานักวิชาการส่วนใหญ่มีความเห็นว่าเป็นสิ่งต้องห้ามแล

1 รายงานโดยอัล-บุคอรี: ในหมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน บกการเข้าร่วมของสตรีที่มีประจำเดือนในวันอีดทั้งสองและการวิงวอนของชาวมุสลิม และพวกนางต้องปลีกตัวออกจากสถานที่ละหมาด" หมายเลข (324). และมุสลิม: ในหมวดว่าด้วยเรื่องการละหมาดในวันอีดทั้งสอง, บกการกล่าวถึงการอนุญาตให้สตรีออกไปยังสถานที่ละหมาดในวันอีดทั้งสองและร่วมฟังคุฎบะฮ์ โดยแยกจากบรรดาบุรุษ" หมายเลข (890).

2 อัล-มัจมูฮ์ (2/357)

ไม่อนุญาต ส่วนอิหม่ามอัล-บคอรีย¹ อิบน์ ญะรีร์ อัล-
ญะาะบะรีย² และ อิบน์ อัล-มุญซิบ³ เห็นว่า : เป็นที่อนุญาต
มีการถ่ายทอดทัศนะดังกล่าวจากอิหม่ามมาลิก
และจากอิหม่ามอัชชาฟีอีย์ในทัศนะเดิม⁴
โดยได้มีการบันทึกทัศนะนี้จากทั้งสองท่านไว้ในหนังสือ
ฟัตหุลบารีย์⁵

และอิหม่ามอัลบคอรียได้บันทึกไว้ในลักษณะมุอัลลั๊กจากที่
ท่านอิบรอฮีม อันนะเคาะอีย์ ว่า :
ไม่ถือว่าเป็นสิ่งต้องห้ามในการอ่านอายะฮ์อัลกุรอาน⁶
ชัยคุลอิสลาม อิบน์ตุย์มียะฮ์
ได้กล่าวไว้ในหนังสือฟัตวาของท่าน ที่รวบรวมโดย อิบน์
กอซิม ว่า:
"การห้ามอ่านอัลกุรอานออกเสียงสำหรับหญิงที่มีประจำเดือน
นั้น ไม่ปรากฏหลักฐานจากอัลกุรอานและอัลหะดีษ
ส่วนหะดีษที่กล่าวว่า

1 ดู เศาะฮี้หฺ อัล-บคอรีย: หมวดเลือดประจำเดือน,
بابว่าด้วยสตรีผู้มีประจำเดือนปฏิบัติพิธีกรรมทั้งหมด
ยกเว้นการนวดอาฟรอบบัยตุลลอฮ์, และฟัตหุลบารีย์ (1/407-408)

2 (ดู ฟัตหุลบารีย์ 1/408)

3 หนังสืออัลอะฮ์สูต (2/ 223).

4 อัล-มัจมูอ (2/ 356)

5 (ฟัตหุลบารีย์ 1/408)

6 อัลบคอรียได้บันทึกไว้ในลักษณะมุอัลลั๊ก : หมวดเลือดประจำเดือน
بابสตรีที่มาประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการตอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์,
ก่อนหะดีษหมายเลข (305)

หลังจากที่เราได้ทราบถึงข้อขัดแย้งของบรรดานักวิชาการแล้ว
ว

คือ:

ความเหมาะสมที่สุดสำหรับหญิงที่มีประจำเดือนคือไม่ควรอ่าน
นอัลกุรอานด้วยการออกเสียงด้วยลิ้น

เว้นแต่ในกรณีที่มีความจำเป็น

เช่น

เป็นครูผู้สอนและต้องสอนให้ผู้เรียนอ่านตาม

หรือในสถานการณ์สอบที่ผู้เรียนจำเป็นต้องอ่านเพื่อตรวจสอบ
ผลการสอบของตน หรือในกรณีที่คล้ายคลึงกัน

2. การถือศีลอด

ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามสำหรับหญิงที่มีประจำเดือน

ไม่ว่าจะเป็นการถือศีลอดฟัรฎู หรือ سُنة และไม่เสาะห
(ใช้ไม่ได้)

แต่จำเป็นต้องขดสำหรับนางในการถือศีลอดที่เป็นฟัรฎู

ด้วยหลักฐานอัล-หะดีษจากท่านหญิงอาอิชะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮา:

"كَانَ يُصِيبُنَا ذَلِكَ - تَعْنِي: الْحَيْضُ - فَتُؤْمَرُ بِقِضَاءِ الصَّوْمِ وَلَا تُؤْمَرُ بِقِضَاءِ

الصَّلَاةِ".

ความว่า : "สิ่งนั้นเคยเกิดขึ้นกับพวกเรา —

หมายถึงการมีประจำเดือน—

แล้วพวกเราถูกสั่งให้ขดใช้การถือศีลอด

แต่ไม่ถูกสั่งให้ขดใช้การละหมาด" (บันทึกโดย อัล-บุคอรี)

และมุสลิม)¹

และหากนางมีประจำเดือนในขณะที่นางกำลังถือศีลอด การถือศีลอดของนางถือว่าเสีย ถึงแม้ว่าการมาของประจำเดือนนั้นเกิดขึ้นก่อนตะวันตกดิน เพียงเล็กน้อยก็ตาม และจำเป็นที่สำหรับนางจะต้องถือชดการถือศีลอดของวันนั้น หากว่าการถือศีลอดนั้นเป็นฟัรฎู แต่หากนางรู้สึกเหมือนมีประจำเดือนก่อนตะวันตกดินแต่เลือดยังไม่ออกมาแต่ออกมาหลังจากนั้น ดังนั้นในทัศนะที่ถูกต้องที่สุด คือการถือศีลอดของนางถือว่าใช้ได้ ทั้งนี้เพราะเลือดที่ยังไม่ออกมานั้น ไม่มีหุกุมใดๆสำหรับมัน เพราะท่านนบี ﷺ คือลัลลอลฮุลัยฮิอะสัลลัม เมื่อครั้งมีคนถามท่านถึงหญิงที่ฝันตั้งที่ผู้ชายฝันว่า : นางต้องอาบน้ำยกหะดัษหรือไม่?

قال: «نَعَمْ إِذَا هِيَ رَأَتْ الْمَاءَ».

ท่านนบี ﷺ คือลัลลอลฮุลัยฮิอะสัลลัม ตอบว่า : "ใช่"

¹ บันทีกโดย อัล-บุคอรี: หมาวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบสตรีมีประจำเดือนไม่ต้องชดใช้การละหมาด, หะดีษเลขที่ (321). และมุสลิม: หมาวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบจำเป็นสำหรับสตรีมีประจำเดือนต้องชดใช้การถือศีลอด แต่ไม่ต้องชดใช้การละหมาด, หะดีษเลขที่ (335). และสำนวนนี้เป็นของมุสลิม

ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม เคยเข้าสู่ยามเช้าในสภาพญนุบอันเนื่องมาจากการร่วมประเวณี มิใช่จากการฝันเปียก แล้วท่านก็ยังคงถือศีลอดในเดือนรอมฎอน บันทีกโดย อัล-บุดอรียฺและมุสลิม¹.

3. การเดินรอบกะอ์บะฮ์ (การเฝ้าชะวาฟ) : เป็นที่ต้องห้ามสำหรับนางซึ่งการการเดินรอบกะอ์บะฮ์ (การเฝ้าชะวาฟ) ทั้งที่เป็นฟรัฎูและสุนัต และการเฝ้าชะวาฟของนางนั้นก็ใช้ไม่ได้ ส่วนการปฏิบัติอื่นๆ เช่น การเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ (อัสสะฮัย) การรูกูฟที่อะรอฟะฮ์ การค้างคืนที่มูซตะดิฟะฮ์ การขว้างเสาหินและอื่นๆ ในการทำหัจญ์และอุมเราะฮ์ไม่เป็นที่ต้องห้ามใดๆ สำหรับนาง ทั้งนี้ เพราะท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม ได้กล่าวแก่ท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎียัลลอฮุอันฮา ขณะที่ท่านมีประจำเดือนว่า :

«أَفْعَلِي مَا يَفْعَلُ الْحَاجُّ عَيْرَ أَلَّا تَطْوِي بِالْبَيْتِ حَتَّى تَطْهَرِي.»

"จงทำทุกอย่างที่ผู้ประกอบพิธีฮัจญ์ทำกัน ยกเว้นเธอจะต้องไม่ทำการตอวาฟรอบบัยตุลลอฮ์"

1 รายงานโดย อัลบุดอรียฺ: หมวดการถือศีลอด บท การอาบน้ำของผู้ถือศีลอด, เลขที่ (1931). และมุสลิม: หมวดการถือศีลอด , บทความถูกต้องของการถือศีลอดของผู้ที่แสงอรุณขึ้นในขณะที่เขามีญะนาบะฮ, เลขที่ (1109).

จนกว่าเธอจะสะอาดจากประจำเดือน"¹

และในเรื่องนี้

หากนางทำการแกะวาฟในขณะที่นางสะอาดและหลังจากแกะวาฟมีเลือดประจำเดือนออกอย่างกระหน่ำหรือขณะที่นางเดินระหว่างภูเขาเศาะฟาและมัรวะฮ์ (อัสซะฮ์ย) ก็ถือว่าเป็นผลเสียใดๆ สำหรับนาง

4. ไม่จำเป็นต้องแกะวาฟอ่าลา (วิดอาฮ์) สำหรับสตรีนั้น หากนางได้ทำพิธีหัจญ์และอุมเราะฮ์ครบถ้วนแล้ว จากนั้นมีประจำเดือนก่อนออกเดินทางกลับไปยังบ้านเมืองของตน

และเลือดยังคงมีอยู่จนกระทั่งถึงเวลาที่นางต้องออกเดินทางกลับ เช่นนั้น

นางสามารถออกเดินทางได้โดยไม่ต้องทำตอวาฟอ่าลา ด้วยหลักฐานหะดีษอิบนุอับบาซ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา ซึ่งท่านได้กล่าวว่า :

"أَمْرَ النَّاسِ أَنْ يَكُونَ آخِرُ عَهْدِهِمْ بِالْبَيْتِ، إِلَّا أَنَّهُ حُقِّفَ عَنِ الْمَرْأَةِ الْحَائِضِ."

"มีคำสั่งให้บรรดาผู้แสวงบุญจบพิธีของตนด้วยการถว้อวาฟที่บัยติลลาฮ์

ยกเว้นสตรีที่มีประจำเดือนซึ่งได้รับการยกเว้น" (บันทึกโดย

1

บันทึกโดย บุคอรีฮ์ ในหมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบผู้หญิงมีประจำเดือนปฏิบัติศาสนกิจได้ทั้งหมด ยกเว้นการตอวาฟบัยตุลลอฮ์, หมายเลข (305). และมุสลิมในหมวดว่าด้วยเรื่องการทำฮัจญ์, บาบการอธิบายนรูปแบบต่างๆ ของการครองอิหฺรอม, หมายเลข (1211).

อัล-บุคอรีย์ และมุสลิม¹⁾

และไม่ส่งเสริมให้หญิงที่มีประจำเดือนทำการอ้อลา (วิดอา) ด้วยการไปขอพร (ดูอา) ที่ประตูมัสยิดอัลหะรออม เพราะไม่มีหลักฐานจากท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ให้กระทำเช่นนั้น

และการอิดาตะนั้นจำเป็นต้องมีหลักฐานที่ชัดเจน

แต่สิ่งที่รายงานมาจากท่านนบี

คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام บ่งชี้ไปในทางตรงกันข้าม

ทั้งนี้ในเหตุการณ์ของท่านหญิงศอฟียะฮฺ รอฎียัลลอฮุอันฮา เมือ

นางมีประจำเดือนภายหลังจากได้ทำญอวาฟอิฟาญอฮฺแล้ว

ท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ได้กล่าวแก่นางว่า:

«فَلْتَفِرِي إِذْنًا»

«ถ้าเช่นนั้น ก็จงออกไปเถิด» (บันทึกโดยอัล-บุคอรีย์ และมุสลิม)²⁾

ซึ่งท่านนบี คือลัลลลอฮุอะลัยฮิวะสَّلَام ไม่ได้ใช้ให้นางไปยังประตูมัสยิด

และหากการกระทำในลักษณะนั้นเป็นที่อนุญาต

ท่านนบีต้องสร้างความกระฉ่างอย่างแน่นอน

1 รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวดอัล-ฮัจญ์, บาบการญะฮะวาฟอ้อลา, (1755). และมุสลิม: หมวดอัล-ฮัจญ์, บาบข้อบังคับญะฮะวาฟอ้อลาและการพอนปรนสำหรับสตรีมีประจำเดือน, (1328).

2 รายงานโดย อัลบุคอรีย์: หมวด อัล-ฮัจญ์, บาบ เมือสตรีมีประจำเดือนหลังจากนางได้ญะฮะวาฟอิฟาญะฮฺ, (1757). และมุสลิม: หมวด อัล-ฮัจญ์, บาบ ความจำเป็นของการญะฮะวาฟอ้อลา, (1211).

ส่วนการแกะวาฟหัจญ์และอมเราะฮ์
จะไม่ใช่ที่ยกเลิกสำหรับนาง
แต่ให้นางแกะวาฟหลังจากที่นางสะอาดแล้ว

5. การนั่งในมัสยิด :

ไม่เป็นที่อนุญาตให้นางเข้าไปนั่งในมัสยิด

และสถานที่สำหรับทำการละหมาดอีด

ตามหะดีษของท่านอุมมุอ์ฎุฎียะฮ์

รอฎิยัลลอฮูอันฮา

ซึ่งนางได้ยินท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลิม กล่าวไว้ว่า :

«يَخْرُجُ الْعَوَاتِقُ وَذَوَاتُ الْحُدُورِ وَالْحَيْضُ.»

“ให้บรรดาหญิงสาว

ที่เก็บตัวอยู่แต่ในบ้าน

และหญิงที่กำลังมีประจำเดือนออกไป

และในหะดีษนี้:

«يَعْتَزِلُ الْحَيْضُ الْمَصَلَى.»

"ผู้หญิงที่มีประจำเดือนให้ปลีกตัวออกจากที่ละหมาด"
(บันทึกโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)¹

6. การมีเพศสัมพันธ์ :

โดยเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับสามีที่จะร่วมประเวณีกับนาง

และเป็นสิ่งต้องห้ามสำหรับนางที่จะยินยอมให้เขากระทำเช่น

¹ รายงานโดยอัล-บุคอรีห์: หมวดการมีประจำเดือน, باب
การที่ผู้หญิงมีประจำเดือนเข้าร่วมในวันอีดทั้งสองและการวิ่งวนของบรรดามุสลิม
และพวกนางจะปลีกตัวออกจากที่ละหมาด, เลขที่ (324). และมุสลิม:
หมวดการละหมาดอีดทั้งสอง,
بابการกล่าวถึงการอนุญาตให้บรรดาผู้หญิงออกไปสู่สถานที่ละหมาดในวันอีดทั้งสองแ
ละรวมฟังกุฎบะฮ์ โดยแยกออกจากบรรดาผู้ชาย, เลขที่ (890).

นั่น เพราะอัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

﴿وَيَسْأَلُونَكَ عَنِ الْمَحِيضِ قُلْ هُوَ أَذَىٰ فَأَعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ وَلَا تَقْرُبُوهُنَّ حَتَّىٰ يَظْهَرْنَ...﴾

((และพวกเขาจะถามเจ้าเกี่ยวกับประจำเดือน
จงกล่าวเถิดว่า มันเป็นเรื่องให้โทษ ดังนั้นพวกเจ้า
จงห่างไกลหญิง ในขณะที่มีประจำเดือน และจงอย่าเข้าใกล้นาง
จนกว่านางจะสะอาด...)) [อัลบาคอเราะฮ์ : 222]
ความหมายของ อัลมะหีฎ คือ ช่วงมีประจำเดือน
และส่วนที่ห้าม คือ อวัยวะเพศ และตามคำกล่าวของท่านนบี
คือลลลอฮ์ขอลี้ฮวะสัลลัมว่า :

«اصْنَعُوا كُلَّ شَيْءٍ إِلَّا التَّكَاخَ».

"พวกเจ้าจงทำทุกอย่างยกเว้นการนิกاح" หมายถึง:
การมีเพศสัมพันธ์ บันทึกโดยมุสลิม (หมายเลข 49)¹
และบรรดานักวิชาการมุสลิมได้มีความเห็นพ้องต้องกันว่า :
ไม่เป็นที่อนุญาตให้มีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีประจำเดือน
ดังนั้น
ไม่อนุญาตให้บุคคลใดที่ศรัทธาในพระเจ้าเอกองค์อัลลอฮ์แล
ะวันอาคีเราะฮ์ กระทำในสิ่งที่น่าตำหนินี้
ซึ่งมีหลักฐานห้ามระบุไว้ในคัมภีร์ของอัลลอฮ์ ชุหนะฮ์ของท่านนบี
คือลลลอฮ์ขอลี้ฮวะสัลลัม
และมติของบรรดาผู้รู้ในอิสลามทั้งหลาย หากมีผู้ใดละเมิด

1

บันทึกโดยมุสลิม:
بابการอนุญาตให้สตรีมีประจำเดือนสระศีรษะของสามี, หมายเลข (302)

หมายความว่าด้วยเรื่องประจำเดือน,

ดังนั้นเขาจึงเป็นหนึ่งในผู้ที่ขัดขึ้นในคำสั่งของพระเจ้าและเรา
ะสูลของพระองค์

และเป็นผู้ที่ปฏิบัติตามเส้นทางอื่นจากแนวทางของผู้ศรัทธา
เขา(อิหม่ามอัน-นาวารีย์)กล่าวในหนังสือ อัล-มัจญูมูฮ์ ชัรห
อัล-มุฮ์ซซบ (หน้า 374 เล่ม 2)ว่า: ท่านอับซฮาฟีอีย
เราะฮิมะฮุลลอฮ์ กล่าวว่า : "ผู้ใดทำเช่นนั้น
แน่นอนเขาได้ทำบาปใหญ่แล้ว"

และบรรดาสหายของเราและผู้อื่นกล่าวว่า:

"ผู้ใดถือว่าการร่วมประเวณีกับสตรีที่มีประจำเดือนเป็นสิ่งท
อนุญาตได้ เขาย่อมถูกตัดสินว่ากลายเป็นผู้ปฏิเสธศรัทธา"
จบคำของอัน-นาวารีย์

และแท้จริงได้ถูกอนุญาตให้แก่เขาแล้ว -
และมวลการสรรเสริญเป็นของอัลลอฮ์-
สิ่งที่เขาสามารถใช้ระงับความต้องการของเขาได้
โดยไม่ใช่การร่วมประเวณี เช่น การจูบ การกอด
และการสัมผัสร่างกายในส่วนที่ต่ำกว่าช่องคลอดลงมา
แต่สิ่งที่ประเสริฐกว่า คือ
ไม่ควรสัมผัสในส่วนระหว่างสะดือถึงหัวเข่า เว้นแต่ผ่านสิ่งกั้น
ด้วยหลักฐานจากหะดีษท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎียัลลอฮูอันฮา :

"كَانَ النَّبِيُّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ يَأْمُرُنِي فَأَتَرُّ فَيَبَاشِرُنِي وَأَنَا حَائِضٌ"

ท่านนบี คือลัลลอฮูอะลัยฮิวะซัลลัม เคยสั่งให้ฉันนุ่งผ้า
แล้วท่านก็ใกล้ชิดกับฉัน ในขณะที่ฉันมีประจำเดือน

(บันทึกโดย อัล-บุคอรีห์ และมุสลิม)¹

7. การหย่า :

ไม่เป็นที่อนุญาตให้สามีหย่าภรรยาขณะที่นางมีประจำเดือน อัลลอฮ์ได้ตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا النَّبِيُّ إِذَا طَلَّقْتُمُ النِّسَاءَ فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ...﴾

((โอ้นบีเอ๋ยเมื่อพวกเจ้าหย่าภริยากิจึงหย่าพวกนางตามกำหนด(อิดตะฮ์)ของพวกนาง)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะฮ์ : 1) คือ:

ในสภาพที่เธอจะเริ่มนับอิดตะฮ์ที่แน่นอนเมื่อตอนที่ถูกหย่า และสิ่งนั้นจะไม่เกิดขึ้น

ยกเว้นเมื่อเขาหย่าเธอขณะที่ตั้งครรรภ์ หรือขณะที่พ้นประจำเดือนโดยไม่มีการร่วมประเวณี เพราะว่าเมื่อเธอถูกหย่าขณะมีประจำเดือน เธอจะไม่เริ่มต้นนับอิดตะฮ์ เนื่องจากประจำเดือนที่เธอถูกหย่านั้นจะไม่ถูกนับรวมในอิดตะฮ์

และเมื่อเธอถูกหย่าขณะอยู่ในสภาพพ้นประจำเดือนหลังจาก มีเพศสัมพันธ์

อิดตะฮ์ที่เธอจะเริ่มนับนั้นย่อมไม่เป็นที่ทราบแน่ชัด เนื่องจากไม่รู้ว่าจะตั้งครรรภ์จากการร่วมประเวณีนั้นหรือไม่ ดังนั้น หากเธอต้งครรรภ์ นับอิดตะฮ์ด้วยการตั้งครรรภ์ และหากไม่ตั้งครรรภ์ นับอิดตะฮ์ด้วยประจำเดือน ดังนั้น

¹ รายงานโดย อัล-บุคอรีห์: หมวด เลือดประจำเดือน, باب การสัมผัสสตรีมีประจำเดือน, (301) และมุสลิม: หมวด อัล-หัยฎ์, باب การสัมผัสสตรีมีประจำเดือนเหนือผ้าถุง, (293)

ที่อัลลอฮ์ทรงบัญชาไว้สำหรับผู้หญิงที่จะทำการหย่าร้าง»¹

ดังนั้น

หากชายได้หย่าภรรยาของตนในขณะที่เธอมีประจำเดือน

เขาย่อมเป็นผู้ทำบาป

และเขาจำเป็นต้องกลับใจต่ออัลลอฮ์ผู้ทรงสูงส่ง

และต้องนำภรรยากลับคืนสู่พันธะสมรสของเขา

เพื่อที่จะหย่าเธออีกครั้งหนึ่งด้วยการหย่าที่เป็นไปตามบทบัญญัติศาสนา

ญัตติศาสนา

สอดคล้องกับคำสั่งของอัลลอฮ์และรอซูลของพระองค์

โดยเขาปล่อยเธอไว้หลังจากนำเธอกลับ (เข้าสู่พันธะสมรส)

จนกว่าเธอจะพ้นประจำเดือนที่เขาได้หย่าเธอในช่วงนั้น

จากนั้นเธอมีประจำเดือนอีกครั้งหนึ่ง

แล้วเมื่อเธอพ้นประจำเดือน หากเขาประสงค์จะคงไว้ก็ทำได้

และหากประสงค์จะหย่าก็ให้หย่า

ก่อนที่เขาจะร่วมประเวณีกับเธอ

ประเด็นที่ได้รับยกเว้นจากการห้ามการหย่าร้างในระหว

างที่พวกนางมีประจำเดือน มี 3 ข้อ :

1. การหย่าที่เกิดก่อนการมีเพศสัมพันธ์

หรือแต่ต้องตัวนาง

การอย่านั้นใช้ได้

ในขณะที่นางมีประจำเดือน เนื่องจากไม่มีระยะเวลารอคอย

(อิดตะฮ์)

สำหรับนางในขณะนั้น

ดังนั้น

¹ บันทีกโดยอัลบุคอรีย์: หมายความว่าด้วยการหย่า (5251) และมุสลิม: หมายความว่าด้วยการหย่า, หัวข้อ การห้ามหย่าหญิงมีประจำเดือนโดยนางไม่ยินยอม และหากฝ่าฝืนการหย่าก็มีผล และถูกส่งไซให้คืนดีกับนาง (1471) จากหะดีษของอับนุ อุมร์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮุมมา

การหย่าร้างนางจึงไม่เป็นที่ขัดต่อหลักการ
เพราะอัลลอฮ์ตะอาลาทรงตรัสว่า :

﴿فَطَلِّقُوهُنَّ لِعَدَّتِهِنَّ...﴾

(...ก็จงหย่าพวกนางตามกำหนด (อิตตะฮ์)
ของพวกนาง...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะฮ์ ลัก : 1)

2. ถ้านางมีประจำเดือนขณะที่มีครรภ์อยู่
ซึ่งก็ได้อธิบายไปแล้วก่อนหน้านี้

3. หากการหย่าเป็นแบบมีสิ่งตอบแทน
ถือว่าเป็นการหย่าที่อนุญาตแม้ว่านางจะมีประจำเดือนก็ตาม
เช่น

หากทั้งสองมีปัญหาทะเลาะกันหรืออยู่กันอย่างไม่มีความรักต่อกัน

ดังนั้นหากสามีจะหย่านางด้วยการชดใช้ค่าเสียหายเพื่อหย่ากับนางดังนั้นแม้นางกำลังมีประจำเดือนก็เป็นที่ยอนุญาตให้หย่าได้

ด้วยหลักฐานหะดีษจากหะดีษของอิบน์อับบาส รอกุยัลลอฮุอันฮุมมา เล่าว่า ภรรยาของซาบิต บิน กอยส์ บิน ชัมมาส ได้มาหาท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม แล้วกล่าวว่า “โอ้

ท่านรอซูลุลลอฮ์ แท้จริงฉันมิได้ตำหนิเขาในเรื่องมารยาทหรือในเรื่องศาสนาแต่อย่างใด แต่ฉันเกลียดการปฏิเสธ (ความกตัญญูต่อสามี) ในอิสลาม” ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอะลัยฮิวะซัลลัม จึงกล่าวว่า :

«أَتُرَدِّينَ عَلَيْهِ حَدِيثَهُ؟»

เจ้าจะคืนสวนของเขาแก่เขาหรือไม่? เธอกล่าวว่า: ใช่แล้ว

แล้วท่านเราะซูลลอฮ์ คือลัลลอฮุสลัยฮิระสลัม กล่าวว่า:

«اَقْبِلِ الْحَدِيثَ وَطَلِّقْهَا تَطْلِيْقًا»

"จงรับสวน (นั้น) และจงหย่าเธอหนึ่งครั้ง" รายงานโดย อัลบุคอรี (52)¹

ท่านนบี คือลัลลอฮุสลัยฮิระสลัม ไม่ได้ถามว่า นางมีประจำเดือนหรือไม่?

และเนื่องจากการหย่าร้างในรูปแบบนี้นั้นเป็นความต้องการของหญิงเพื่อไถ่ตัวด้วยตัวเธอเอง

จึงอนุญาตให้มีการหย่าในลักษณะนี้ได้เมื่อมีเหตุจำเป็น ไม่ว่าจะในกรณีใดก็ตาม

ในหนังสือ อัลมุขนี : กล่าวเหตุผลว่า เป็นที่อนุญาตในการซื้อหย่าในช่วงที่มีประจำเดือน หน้าที่ : 52 เล่มที่ 7

"เพราะการห้ามไม่ให้มีการหย่ากันในช่วงที่มีประจำเดือนนั้น เพื่อไม่ให้เกิดผลกระทบที่เกิดขึ้นจากระยะเวลารอคอยที่นาน (อิดตะฮ์)

และการซื้อหย่ามิไว้เพื่อขจัดผลกระทบที่เกิดขึ้นกับนางจากความสัมพันธ์ที่ไม่ดีและการใช้ชีวิตกับคนที่นางไม่ชอบและเกลียด

ซึ่งมันเป็นผลกระทบที่หนักกว่าเมื่อเทียบกับระยะเวลาอคอยที่นาน (อิดตะฮ์) ดังนั้น

1 รายงานโดย อัลบุคอรี (5273) หมายความว่าด้วยการหย่าร้าง
بابการหย่าแบบคูล์และวิธีการ(5273) จากหะดีษของอับนุ อับบาส
เราะฎียัลลอฮุอันฮุม่า

บุตรครบถ้วน

ไม่ว่าระยะเวลาสั้นจะยาวนานหรือสั้นก็ตามเพราะอัลลอฮ์ตะอ
ลาได้ทรงตรัสว่า :

﴿وَأُولَاتِ الْأَحْمَالِ أَجَلُهُنَّ أَنْ يَضَعْنَ حَمْلَهُنَّ...﴾

((...และบรรดาสตรีที่ตั้งครรภ์นั้น ระยะเวลาการคอย
(อิตตะฮฺ) ของพวกนาง
คือจนกว่าพวกนางจะคลอดบุตรของตน...)) (ซูเราะฮ์ อัฏ-
ฏะฮาก : 4),
และหากพวกนางอยู่ในหมู่ผู้ที่ยังไม่มีประจำเดือน เช่น
เด็กสาวที่ยังไม่มีประจำเดือน หรือ
ผู้หญิงที่หมดประจำเดือนเนื่องจากวัยชราหรือการผ่าตัดเอา
มดลูกออก หรืออื่นๆ ที่ไม่มีโอกาสที่จะมีประจำเดือนอีก
ดังนั้นระยะเวลาการรอคอยของนาง (อิตตะฮฺ) คือ 3 เดือน
ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿وَاللَّائِي يَيْسَنَ مِنَ الْمَحِيضِ مِنْ نِسَائِكُمْ إِنْ ارْتَبْتُمْ فَعِدَّتُهُنَّ ثَلَاثَةُ أَشْهُرٍ
وَاللَّائِي لَمْ يَحْضُنَّ...﴾

((สำหรับผู้หญิงในหมู่ภรรยาของพวกเจ้าที่หมดหวังในการมีป
ประจำเดือน หากพวกเจ้ายังสงสัย (ในเรื่องอิตตะฮฺของนาง)
ดังนั้น ฟังรู้เถิดว่า อิตตะฮฺของพวกนางคือสามเดือน...))
(ซูเราะฮ์ อัฏ-ฏะฮาก : 4)
และหากพวกนางเป็นคนที่อยู่ในหมู่ผู้มีประจำเดือนแต่ประจำ
เดือนหยุดโดยเกิดจากสาเหตุบางอย่างที่รู้ชัดเจน เช่น ป่วย
ให้มบุตร ก็ให้นางอยู่ในระยะการรอคอย (อิตตะฮฺ) ต่อไป

ถึงจะนานแค่ไหนก็ตาม

จนกว่าจะมีประจำเดือน
จากนั้นก็เริ่มนับอิตตะฮ์

หากเหตุผลนั้นได้หายไปแล้วแต่ประจำเดือนยังไม่

คือนางได้หายจากโรคที่เป็นแล้ว

หรือ

สิ้นสุดจากการให้นมบุตรแล้ว

แต่ประจำเดือนยังไม่

ดังนั้นให้นางอยู่ในการรอคอยเป็นเวลา

1

ปีเต็มหลังจากการหายจากโรคหรือหยุดจากการให้นมบุตร
นี่คือทัศนะที่ถูกต้องที่สุด

และสอดคล้องกับหลักการทางศาสนบัญญัติ

เพราะว่าถ้าไม่มีเหตุผลแล้ว

แต่ประจำเดือนยังไม่

ก็เปรียบเหมือนคนที่ไม่ประจำเดือนโดยไม่ทราบสาเหตุ
และถ้าประจำเดือนไม่มีโดยไม่ทราบสาเหตุ ก็ต้องให้นางรอ 1
ปีเต็ม

ซึ่ง

9

เดือนนั้นเพื่อว่ามีการตั้งครรภ์ก็จะได้ป้องกันไว้ก่อน ส่วนอีก 3
เดือนสำหรับระยะเวลารอคอย (อิตตะฮ์)

ส่วนการหย่าที่เกิดหลังจากทำกาการนิกาห์ (แต่งงาน)

โดยที่ยังไม่ได้มีเพศสัมพันธ์กัน

และยังไม่ได้อยู่ตามลำพังสองต่อสอง

ถือว่าไม่มีกำหนดเวลาแห่งการรอคอยใดๆ ทั้งสิ้น (อิตตะฮ์)

ไม่ว่าจะเป็นประจำเดือนหรือสิ่งอื่น ดังที่พระองค์ทรงตรัสว่า :

﴿يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا إِذَا نَكَحْتُمُ الْمُؤْمِنَاتِ ثُمَّ طَلَقْتُمُوهُنَّ مِنْ قَبْلِ أَنْ تَمْسُوهُنَّ

فَمَا لَكُمْ عَلَيْهِنَّ مِنْ عِدَّةٍ تَعْتَدُونَهَا...﴾

((โอ้บรรดาผู้ศรัทธาเอ๋ย!

เมื่อพวกเขาได้สมรสกับบรรดาหญิงผู้ศรัทธา
แล้วพวกเขาได้หย่าพวกนางก่อนที่พวกเขาจะแตะต้องตัวพวก
นาง (คือร่วมหลับนอนกับพวกนาง)
ดังนั้นสำหรับพวกเขาไม่มีสิทธิ (ที่จะให้พวกนางอยู่)
ในอิตตะฮ์ โดยที่พวกเขาจะนับเวลาการอยู่ในอิตตะฮ์...))
(ซูเราะฮ์ อัล-อะห์ซาบ : 49)

9. การตัดสินในเรื่อง “ความบริสุทธิ์ของมดลูก” หมายถึง
การที่มดลูกปลอดจากการตั้งครรภ์
ซึ่งประเด็นนี้จะต้องพิจารณาเมื่อใดก็ตามที่มีความจำเป็นจะต้อง
ตัดสินเกี่ยวกับความบริสุทธิ์ของมดลูก
และในเรื่องนี้ก็มีหลายกรณีย่อยด้วยกัน.

เช่น หากมีชายคนหนึ่งเสียชีวิตลง
โดยทิ้งภรรยาที่ตั้งครรภ์ไว้ และนางมีสามี (ใหม่) แล้ว —
สามีของนางจะยังไม่สามารถมีเพศสัมพันธ์กับนางได้จนกว่า
นางจะมีประจำเดือน

หรือจนกว่าจะปรากฏแน่ชัดว่านางตั้งครรภ์
หากปรากฏว่านางตั้งครรภ์จริง
เราจะตัดสินว่าเด็กในครรภ์นั้นไม่มีสิทธิรับมรดก
เพราะเราตัดสินว่ามีตัวตนอยู่ในขณะที่ผู้ให้มรดกเสียชีวิต
แต่หากนางมีประจำเดือน
เราจะตัดสินว่าเด็กในครรภ์ไม่มีสิทธิรับมรดก
เพราะเราตัดสินว่ามดลูกของนางบริสุทธิ์จากการตั้งครรภ์ด้วย
การมีประจำเดือน

10. วาญิบต้องอาบนายกหะดัษ

ให้สตรีคนหนึ่ง ในพวกท่านนำน้ำและใบพุทราของตนมา แล้วทำการชำระร่างกายให้สะอาดอย่างดี จากนั้นให้นำน้ำราดลงบนศีรษะของนาง และขยี้ศีรษะอย่างแรงจนกระทั่งน้ำซึมถึงโคนผมทุกส่วน แล้วจึงราดน้ำลงทั่วร่างกาย หลังจากนั้นให้นำผ้าชิ้นหนึ่งที่ขโมยด้วยมิสก์— หมายถึงผ้าชิ้นหนึ่งที่มีน้ำหอมมิสก์— แล้วชำระทำความสะอาดด้วยผ้านั้น” อัสมอาอ์ กล่าวว่า: เราจะชำระตัวด้วยมันอย่างไร? ท่านกล่าวว่า:

«سُبْحَانَ اللَّهِ!»

กล่าวว่า "ซุบฮานัลลอฮ์" มหาบริสุทธิ์ยิ่งแต่อัลลอฮ์ อาอิชะฮ์กล่าวแก่นางว่า: "จงติดตามรอยเลือด บันทึกโดยมุสลิม (54)¹ และไม่จำเป็นต้องปลงผม เว้นแต่ในกรณีที่มัดแนแน โดยเกรงว่าน้ำจะไหลไม่ถึงราก ด้วยหลักฐานหะดีษในเศาะหีห่มุสลิม จากอุมมุ สะละมะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา ซึ่งนางได้ถามท่านนบี คือลัลลลอฮุอลัยฮิวะสَّلَام ว่า : "แท้จริงฉันเป็นคนที่มีมัดผมแนแนมากดังนั้นเมื่อฉันต้องอาบน้ำ

¹ รายงานโดย อัล-บุคอรี: หมาวาด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบการอาบน้ำเนื่องจากประจำเดือน, หะดีษเลขที่ (315), และมุสลิม: หมาวาด้วยเรื่องประจำเดือน, บาบการส่งเสริมให้สตรีที่อาบน้ำจากประจำเดือนใช้ผ้าชิ้นหนึ่งที่มีน้ำหอมเช็ดบริเวณรอยเลือด, หะดีษเลขที่ (332), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

ยกหัดซ์ฉันต้องแกะมันออกหรือไม่? บางรายงานกล่าวว่า :
อาบนํ้ายกหัดซ์เนื่องจากประจำเดือนและญุนบ?

ท่านนบีตอบว่า :

«لَا، إِنَّمَا يَكْفِيكَ أَنْ تَحْتَجِّيَ عَلَى رَأْسِكَ ثَلَاثَ حَتَّيَاتٍ ثُمَّ تُفِيضِينَ عَلَيْكَ الْمَاءَ فَتَطْهُرِينَ».

"ไม่จำเป็น แค่เธอนํ้าบนศรีษะของเธอ 3
ครั้งจากนั้นหลงบนร่างของเธอให้สะอาด"¹

และประจำเดือนได้หยุดในเวลาที่เหมาะสมให้นางรีบอาบนํ้า
ยกหัดซ์ เพื่อจะได้เหมาะสมในเวลาของมัน
หากเป็นช่วงเดินทาง หรือ ไม่มีนํ้า หรือ
ใช้นํ้าไม่ได้เนื่องจากเจ็บป่วยก็ให้ทำตะยัมมูม
(การใช้ดินฝุ่นแทนนํ้า) และให้อาบนํ้าภายหลัง

และประจำเดือนของสตรีบางคนได้หยุดในช่วงเวลาหนึ่งข
องเวลาที่เหมาะสม

และนางก็เลื่อนการทำความสะอาดร่างกายจนเข้าสู่อีกเวลาห
ึ่ง

โดยนางกล่าวว่าพวกเธอไม่สามารถชำระร่างกายได้ในเวลา
นี้ แต่ไม่ใช่ข้อโต้แย้งหรือข้อแก้ตัว

เพราะอย่างน้อยให้เธอทำความสะอาดก่อนเท่าที่ทำได้

แล้วค่อยทำความสะอาดใหม่ให้สมบูรณ์เมื่อมีความสะดวก

1

บันทึกโดยมุสลิม:

หมวดว่าด้วยประจำเดือนของสตรี,

บาวว่าด้วยข้อซัดเรื่องเปียผมของสตรีที่อาบนํ้าชำระร่างกาย, หมายเลข (330),
จากหัดซ์ของอุมมุสะละมะฮฺ เราะฎียัลลอฮฺอันฮา

บทที่ 5

เลือดอิสติหาญะฮ์และบทบัญญัติของมัน

เลือดอิสติหาญะฮ์ คือ การไหลของเลือดอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด หรือ ไม่สิ้นสุด หรือ อาจหยุดภายในระยะเวลาสั้นๆ 1-2 วันต่อเดือน

หลักฐานในกรณีนี้ 1.คือสภาพที่เลือดไหลไม่หยุด ดังที่ปรากฏในหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์

เราะฎิยัลลอฮุอันฮา รายงานโดยอัล-บุคอรีฮ์ ท่านหญิงได้กล่าวว่า: ฟาฎิมะฮ์ บินติ อบี หุบัยซ ได้บอกแก่ท่านนบี คือลัลลอฮุอลัยฮิวะสَّلَام ว่า :

"يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي لَا أَطْهُرُ".

โอ้ท่านเราะซูลลลอฮ์ แท้จริงฉันเป็นคนที่ไม่สะอาด และในอีกรายงานหนึ่ง กล่าวว่า

"أَسْتَحَاضُ فَلَا أَطْهُرُ".

ฉันเป็นคนที่มึเลือดไหลอย่างต่อเนื่องโดยไม่หยุด"¹

หลักฐานในกรณีนี้ 2 คือสภาพที่เลือดไหลหยุดบ้างในระยะเวลาสั้นๆ ดังที่ปรากฏในหะดีษที่ หัมนะฮ์ บินติ ญะหฺชิบ ครั้นที่นางไปหาท่านนบี คือลัลลอฮุอลัยฮิวะสَّلَام

¹ รายงานโดย บุคอรีฮ์: หมวดที่ว่าด้วยการอาบน้ำละหมาด, بابการล้างเลือด, เลขที่ (228), และมุสลิม: หมวดว่าด้วยเรื่องประจำเดือน, بابว่าด้วยสตรีที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์ การอาบน้ำและการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์ เราะฎิยัลลอฮุอันฮา

และได้บอกว่า :

"يَا رَسُولَ اللَّهِ إِنِّي أَسْتَحَاضُ حَيْضَةً كَثِيرَةً شَدِيدَةً."

"โอ้ท่านเราะสูลุลลอฮ์

แท้จริงฉันเป็นคนที่มီးเลือดออกหนักมาก"

รายงาน

[รายงานโดยอะหมัด ออบู ดาวูด และอัต-ติรมิซีย์¹

ซึ่งท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮีหฺ

และได้รายงานจากอิมามอะหมัดว่าเศาะฮีหฺ

และจากอัล-

บุคอรียฺว่าอะซัน]²

ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาญะฮ์:

ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาญะฮ์นั้นมี 3 กรณี ดังนี้:

กรณีที่

1

:

มีระยะเวลาการมาประจำเดือนที่ชัดเจนก่อนวันอิสติหาญะฮ์

ดังนั้นในกรณีนี้ ให้นางใช้หุ้กุ่มของผู้ที่มีประจำเดือนปกติ

และส่วนที่ต่อจากการมีประจำเดือนนั้น ถือว่าอิสติหาญะฮ์

โดยให้ถือใช้หุ้กุ่มของผู้ที่มีอิสติหาญะฮ์

เช่น ผู้ที่มีประจำเดือนใน 6 วันแรกของเดือน

ดังนั้นเมื่อนางประสบกับภาวะเลือดอิสติหาญะฮ์ซึ่งจะไหลตลอด

1 บันทึกโดยอะหมัด (6/349), ออบู ดาวูด: บหว่าด้วยความสะอาด, หัวข้อผู้ที่กล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาแห้งตลอด, หมายเลข (287), และอัตติรมิซีย์: บรรดาบหว่าด้วยความสะอาด,

หัวข้อเกี่ยวกับสตรีผู้มีเลือดอิสติหาญะฮ์ที่นางรวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว, หมายเลข (128), จากหะดีษของท่านหญิงหัมมะฮ์ บินดี ญะฮ์เราะฮ์ญัยลลอฮ์อันฮา

2 สุนัน อัตติรมิซีย์: หมวดอ็ดฎอฮาเราะฮ์, บาบว่าด้วยการที่สตรีผู้มีเลือดเสีย (อิสติหาญะฮ์) รวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว, หลังจากหะดีษหมายเลข (128)

จากนั้นเธอจงอาบน้ำและลงละหมาด”¹

ดังนั้นในกรณีนี้ ให้ผู้ที่มีเลือดอิสติหาญะฮ์
ที่มีเลือดประจำเดือนปกติ
ให้นางหยุดในช่วงที่มีประจำเดือนเท่านั้น
หลังจากสิ้นสุดประจำเดือนแล้ว
ให้นางอาบน้ำและละหมาดได้โดยไม่ต้องสนใจเลือดที่ออกมา
หลังจากนั้น

กรณีที่ 2 : การที่ไม่มีประจำเดือนก่อนอิสติหาญะฮ์
การมีเลือดอิสติหาญะฮ์อย่างต่อเนื่องตั้งแต่แรกเริ่มที่พบเห็น
ดังนั้นในกรณีนี้จำเป็นต้องอาศัยการสังเกต
ซึ่งเลือดประจำเดือนนั้นจะสีเข้มออกดำ หรือ หยาบ หรือ
มีกลิ่น หากพบเห็นเช่นนี้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือน
ก็ให้ถือหุ้มนของผู้มีประจำเดือน
และหากไม่ใช่ก็ถือเป็นเลือดอิสติหาญะฮ์
ก็ให้ถือหุ้มนของผู้มีอิสติหาญะฮ์

ตัวอย่าง เช่น การที่ผู้หญิงพบเห็นเลือดไหลตลอด แต่ใน
10 วันแรกเห็นเลือดสีเข้มออกดำ
หลังจากนั้นเห็นเลือดเป็นสีแดง หรือใน 10
วันแรกเห็นเลือดหยาบ หลังจากนั้นเห็นเลือดนุ่นใส หรือใน
10 วันแรกพบเลือดมีกลิ่นประจำเดือน
หลังจากนั้นพบว่าไม่มีกลิ่น

¹ บันทึกโดยมุสลิม: หมาดประจำเดือน, บาบว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอิสติหาญะฮ์ การอาบน้ำ
และการละหมาดของนาง, หมายเลข (334), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮ์
เราะฎียัลลอฮูอันฮา

ดังนั้นในตัวอย่างแรกเห็นเลือดสีเข้มนั้นให้ถือเป็นประจำเดือน
 ในตัวอย่างที่สองเห็นเลือดหยาบให้ถือเป็นประจำเดือน
 ในตัวอย่างที่สามมีกลิ่นเป็นประจำเดือน
 ให้ถือเป็นประจำเดือน
 และเลือดอื่นจากนั้นเป็นเลือดอิสติหาเงาะฮ์
 ด้วยหลักฐานหะดีษซึ่งท่านนบี ﷺ คือลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม
 ได้กล่าวแก่ ฟาติมะฮ์ บินติ อับิหุบัยษว่า :

«إِذَا كَانَ دَمُ الْخَيْصَةِ فَإِنَّهُ أَسْوَدُ يُعْرَفُ، فَإِذَا كَانَ ذَلِكَ فَأَمْسِكِي عَنِ الصَّلَاةِ فَإِذَا
 كَانَ الْآخِرُ فَتَوَضَّئِي وَصَلِّي؛ فَإِنَّمَا هُوَ عَرْقٌ».

"เมื่อเป็นเลือดประจำเดือน
 แท้จริงมันจะมีสีดำและเป็นที่รู้ได้ (จำแนกได้)
 ดังนั้นเมื่อเลือดนั้นปรากฏขึ้น ก็จงดละหมาด
 แต่เมื่อเป็นเลือดชนิดอื่น (คือไม่ใช่เลือดดำดังกล่าว)
 ก็จงทำวุฎูอ์และละหมาดเถิด
 เพราะแท้จริงมันเป็นเพียงเลือดจากเส้นเลือดเท่านั้น"

[บันทึกโดยอบูดาอูดและอันนะซาอีย,
 และถูกตัดสินว่าเศาะฮี้หฺโดยอิบนุฮิบบานและอัลฮากิม]¹

¹ รายงานโดย อบู ดาอูด: หมาวดว่าด้วยความสะอาด, บาบผู้ทีกล่าวว่เมื่อประจำเดือนมำให้งดละหมำด", หะดีษเลขที่ (286), และอันนะซาอีย: หมำดว่ำด้ว้ความสะอาด, บำบว่ำด้ว้สตรีผู้มี้เลือดอิสติหำเงำะฮ์ที่ทรำบวันมี้ประจำเดือน ของนำงก่อนที่เลือดจะไหลต่อเนื่อง หะดีษเลขที่ (211), และอิบนุหมำญะฮ์: ในหมำวดว่ำด้ว้ความสะอาดและแบบฉบับต่งๆ, บำบว่ำด้ว้สตรีผู้มี้เลือดอิสติหำเงำะฮ์ที่ทรำบวันมี้ประจำเดือนของนำงก่อนที่เลือดจะไหล ต่อเนื่อง หะดีษเลขที่ (620), และอิบนุฮิบบำน ในเศำะหิห์ของทำน (1348), และอัลหำกิม ในอัลมุสตัดร็อก (618), จำกหะดีษของทำนหญิงอำอิษะฮ์ เรำะฎียัลลอฮุอันฮำ

และหะดีษนี้ แม้ว่าสายรายงานและตัวบทมีตำหนิ แต่ก็เป็นที่ยอมรับโดยนักวิชาการ รอหิมะฮฺมุลลอฮฺ และเป็นการดีกว่าการไปใช้หุ้กุ่มตามประเพณีของผู้หญิงส่วนใหญ่

กรณีที่ 3 : คือ หญิงที่ไม่มีรอบเดือนประจำที่แน่นอน และไม่มีลักษณะเลือดที่สามารถแยกแยะได้อย่างชัดเจน (เพื่อใช้จำแนกเลือดประจำเดือนออกจากเลือดอื่น) โดยกรณีนี้คือ เลือดอิสติฮฺฮาญะฮฺ (เลือดผิดปกติ) ของนางไหลต่อเนื่องตั้งแต่เริ่มเห็นเลือด และเลือดนั้นมีลักษณะเดียวกันตลอด หรือมีลักษณะที่แปรปรวนไม่แน่นอน จนไม่สามารถถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนได้ ดังนั้นในกรณีเช่นนี้ ให้ยึดตามหลักปกติของสตรีทั่วไป คือ ให้ถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนใน 6 -7 วัน โดยนับจากวันแรกที่เริ่มมีเลือด ส่วนเลือดที่ออกมาหลังจาก 6 -7 วัน ให้ถือเป็นเลือดอิสติฮฺฮาญะฮฺ

ตัวอย่างของกรณีนี้คือ หญิงคนหนึ่งเห็นเลือดครั้งแรกในวันที่ห้าของเดือน และเลือดนั้นไหลต่อเนื่องโดยไม่มีลักษณะที่สามารถใช้แยกแยะว่าเป็นเลือดประจำเดือน ไม่ว่าจะในด้านสีหรือลักษณะอื่น ดังนั้น รอบเดือนของนางให้ถือว่าเป็นจำนวนหกหรือเจ็ดวันในแต่ละเดือน โดยเริ่มนับตั้งแต่วันที่ห้าของทุกเดือน ด้วยหลักฐานจากหะดีษ ของหัมมะฮฺ บินตี ญะฮ์ซัน

เราะฎียัลลอลฮฺอันฮา ซึ่งนางได้กล่าวแก่ท่านนบี
คือลัลลอลฮฺออลัยฮฺวะสัลลัม ว่า : "โอ้เราะสุลลอลฮฺ
ฉันแท้จริงฉันมีเลือดไหลผิตปกติจำนวนมากและรุนแรง
ท่านมีความเห็นอย่างไรบ้าง?
มันทำให้ฉันไม่อาจจะละหมาดและถือศีลอดได้ ท่านนบี
คือลัลลอลฮฺออลัยฮฺวะสัลลัม จึงได้ตอบว่า:

«أَنْعَتُ لَكَ (أَصِفُ لَكَ اسْتِعْمَالَ) الْكُرْسَفِ (وَهُوَ الْفُطْنُ) تَضَعِينَهُ عَلَى
الْفَرْجِ، فَإِنَّهُ يُذْهِبُ الدَّمَ».

“ฉันจะอธิบายให้เธอฟัง (ถึงวิธีการใช้) ผ้าฝ้าย
(ซึ่งคือสาลี) — จงนำมาวางไว้ที่อวัยวะเพศของเธอ
เพราะแท้จริงมันจะช่วยหยุดเลือดได้” นางกล่าวว่า:
มันมากกว่านั้น และในเรื่องนี้ เขากล่าวว่า:

«إِنَّمَا هَذَا رُكُضَةٌ مِنْ رُكُضَاتِ الشَّيْطَانِ، فَتَحَيِّضِي سِتَّةَ أَيَّامٍ أَوْ سَبْعَةَ فِي عِلْمِ
اللَّهِ تَعَالَى، ثُمَّ اغْتَسِلِي حَتَّى إِذَا رَأَيْتِ أَنَّكَ قَدْ طَهُرْتِ وَأَسْتَنْقَيْتِ فَصَلِّي أَرْبَعًا
وَعِشْرِينَ أَوْ ثَلَاثًا وَعِشْرِينَ لَيْلَةً وَأَيَّامَهَا وَصُومِي».

แท้จริงแล้วนี่เป็นเพียงการรบกวนจากชัยฏอน
ดังนั้นจงนับว่าเธอมีประจำเดือนเป็นเวลาหกหรือเจ็ดวัน
ซึ่งอยู่ในความรอบรู้ของอัลลอฮ์ตะอาลา จากนั้นจงอาบน้ำ
จนเมื่อเธอเห็นว่าตนเองสะอาดบริสุทธิ์ดีแล้ว
ก็จงทำการละหมาดในช่วงเวลายี่สิบสี่หรือยี่สิบสามวันทั้งกลาง
คืนและกลางวัน และจงถือศีลอด [บันทึกโดยอะหมัด อิบู

ดาวูด และอัท-ติรมิซีย์ซึ่งท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮิห¹
และมีรายงานจากอะหมัดว่าท่านได้ตัดสินว่าเศาะฮิห
และจากอัล-บคอรียว่าท่านได้ตัดสินว่าอะซัน] ²

คำกล่าวที่ท่านนบี ศ็อลลัลลอฮุอลัยฮิวะสัลลัม กล่าวว่า : 6
-7 วันนั้น ไม่ใช่เป็นการให้เลือกปฏิบัติ
แต่เป็นการสอนให้พิจารณาว่า

อันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุด ทั้งรูปร่าง หน้าตา อายุ
และความปกติทางมดลูก

และอันไหนมีความใกล้เคียงกันมากที่สุดในเรื่องเลือดประจำ
เดือนอย่างนี้ เป็นต้น ดังนั้น ถ้าเห็นว่าใกล้เคียงกับ 6
วันก็ให้ยึดเอา 6 วัน และถ้าใกล้เคียงกับ 7 วันก็ให้ยึดเอา 7 วัน

**สภาพของผู้ที่มีความคล้ายกับผู้มีเลือดอัสติฮาฎา
อะฮ์:**

ผู้หญิงอาจมีเหตุผลที่ทำให้เลือดออกทางช่องคลอด เช่น
การผ่าตัดในมดลูกหรืออื่นๆ ซึ่งมีอยู่ 2 ประเภท คือ:

ประเภทที่ 1 :
เป็นที่รู้กันว่าไม่สามารถมีประจำเดือนได้หลังการผ่าตัด เช่น

1 บันทีกโดยอะหมัด (6/439), อนุดาวูด: หมวดว่าด้วยความสะอาด,
بابว่าด้วยผู้ที่กล่าวว่าเมื่อประจำเดือนมาให้งดละหมาด, เลขที่ (287), และอัทติรมิซีย์:
หมวดว่าด้วยความสะอาด,
بابว่าด้วยสตรีที่มีเลือดอัสติฮาฎาอะฮ์สามารถรวมสองละหมาดได้ด้วยการอาบน้ำครั้งเดีย
ย, เลขที่ (128), จากหะดีษของท่านหญิงหัมมะฮ์ บินติ ญะฮชฺเราะฎียัลลอฮูอันฮา

2 สุนัน อัทติรมิซีย์: หมวดว่าด้วยความสะอาด,
بابว่าด้วยสตรีผู้มีเลือดอัสติฮาฎาอะฮ์สามารถรวมสองละหมาดด้วยการอาบน้ำครั้งเดียว
, ห้ายหะดีษ (128)

ถ้าประจำเดือนมาก็งหยุดละหมาด"¹

เพราะคำที่ท่านกล่าวว่า :

«إِذَا أَقْبَلَتِ الْحَيْضَةَ»

"ถ้าประจำเดือนมา"

ซึ่งให้เห็นว่าบทบัญญัติของสตรีที่มีเลือดไหลผิตปกติ

(มุสตะหาฎะฮฺ)

ในกรณีที่นางยังมีรอบประจำเดือนที่สามารถพิจารณาได้

ซึ่งมีช่วงที่เลือดมาและช่วงที่เลือดหยุดนั้น

ให้ยึดตามลักษณะดังกล่าวเป็นเกณฑ์

ส่วนสตรีที่ไม่สามารถกำหนดรอบประจำเดือนที่ชัดเจนได้

เลือดของนางถือว่าเป็นการตกเลือดในทุกกรณี

หุกุมต่างๆ ของอิสติหาฎะฮฺ:

เราได้เรียนรู้มาแล้วว่า

เมื่อไหร่จะถือว่าเป็นเลือดประจำเดือนและเมื่อไหร่จะถือว่าเป็น

เลือดอิสติหาฎะฮฺ

ดังนั้นเมื่อเห็นเป็นเลือดประจำเดือนก็จงใช้หุกุมของผู้มีประจำ

เดือน

และเมื่อเห็นเป็นอิสติหาฎะฮฺก็จงใช้หุกุมของผู้มีอิสติหาฎะฮฺ

ฮฺ

และหุกุมที่สำคัญของการมีประจำเดือนก็ได้ถูกกล่าวถึงแ

¹ รายงานโดยอัลบุคอรียฺ: หมวดการอาบน้ำละหมาด, บทการล้างเลือด, เลขที่ (228), และมุสลิม: บทประจำเดือน, บทสตรีที่มีเลือดอิสติหาฎะฮฺ การอาบน้ำและการละหมาดของนาง, เลขที่ (333), จากหะดีษของท่านหญิงอาอิชะฮฺเราะฎียัลลอฮูอันฮา

คือลัลลลอฮุลลัยฮิวะลัลลัม

สตรีที่มีเลือดอิสติหาญะฮีมเป็นสิบๆ

คน

กระนั้นท่านก็ไม่ได้มีการห้ามการมีเพศสัมพันธ์กับพวกนางแ
ต่ออย่างไร ยิ่งกว่านั้นเนอองค้ออัลลอฮ์ยังได้ทรงตรัสอีกว่า :

﴿...فَاعْتَزِلُوا النِّسَاءَ فِي الْمَحِيضِ...﴾

((...ตั้งนั้นจงออกจากผู้หญิงในช่วงมีประจำเดือน...))

(ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์ : 222)

เป็นหลักฐานที่แสดงว่าไม่ควรออกจากพวกเธอยกเว้นในช่วง
ที่พวกเธอมีประจำเดือน

และเนื่องจากการได้มีการอนุญาตให้ละหมาด

ตั้งนั้นการมีเพศสัมพันธ์จึงถือว่าเป็นเรื่องเล็กน้อย

และการเปรียบเทียบการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีเลือดอิสติฮ
อญะฮีมกับการมีเพศสัมพันธ์กับหญิงที่มีประจำเดือนนั้นไม่ถูก
กต้อง เพราะทั้งสองกรณีไม่เท่ากัน

แม้แต่ในทัศนะของผู้ที่ถือว่ามันเป็นสิ่งต้องห้าม

และการทำกียาส (การเปรียบเทียบเชิงหลักการ)

ย่อมไม่ถูกต้องเมื่อมีความแตกต่าง (ระหว่างสองสิ่ง).

บทที่ 6

เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน

อันนิฟาส :

เลือดที่ไหลออกเนื่องจากมดลูกคลายตัวจากการคลอดบุตรห้
งที่ไหลออกมาพร้อมกับการคลอด ก่อนหรือหลังคลอด หรือ
2-3 วันก่อนคลอด

ชัยคุลอิสลาม อิบน์ ตัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า :
"สิ่งที่เธอเห็นหลังการคลอดบุตรนั้นคือ นิฟาส
(เลือดหลังคลอดบุตร) " โดยที่ไม่ได้ระบุว่า 2 หรือ 3 วัน
ซึ่งหมายถึงเลือดที่ไหลออกหลังการคลอดบุตร
หาไม่แล้วจะไม่ถือว่าเป็นเลือดหลังคลอด (นิฟาส)
นักวิชาการต่างขัดแย้งกันในระยะเวลาของมันว่าสั้นสุดกี่วันแ
ละนานสุดกี่วัน? ชัยค์ ตะกีเยุดดีน
ได้กล่าวในหนังสือของท่านเกี่ยวกับชื่อเรียกที่มีความเกี่ยวพ
กันกับทบัญญัติทางศาสนา (หน้า : 37) : "เลือดนิฟาส
(เลือดหลังคลอด)

นั้นไม่มีขอบเขตจำกัดทั้งในด้านจำนวนน้อยที่สุดหรือมากที่สุด
ดังนั้น หากสมมติว่าหญิงคนหนึ่งมีเลือดออกมากกว่าสี่สิบ
หรือหกสิบ หรือเจ็ดสิบวัน แล้วเลือดนั้นหยุดลง
ก็ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส แต่ถ้าหากเลือดยังคงไหลต่อเนื่อง
(ไม่หยุด) ก็ถือว่าเป็นเลือดพะสาด (เลือดผิดปกติ)
และในกรณีนี้ ขอบเขตของนิฟาสให้ถือว่าเป็นสี่สิบวัน
เพราะนั่นคือจำนวนสูงสุดที่โดยปกติพบมาก และมีรายงาน
(หลักฐาน) มารองรับในเรื่องนี้" จบคำกล่าว

ข้าพเจ้าเห็นว่า : ตามหลักการนี้
หากเลือดของนางออกเกินสี่สิบวัน
และนางมีความเคยชินว่าเลือดจะหยุดหลังจากนั้น
หรือมีสัญญาณบ่งบอกว่าเลือดใกล้จะหยุดลง
ก็ให้รอจนกว่าเลือดจะหยุด แต่ถ้าหากเลือดไม่หยุด
ให้ทำการมุสล (อาบน้ำยกหะดัษใหญ่) เมื่อครบสี่สิบวัน

เพราะนั่นคือระยะเวลาปกติทั่วไป
เว้นแต่ว่าช่วงเวลานั้นจะตรงกับช่วงประจำเดือนของนาง
ก็ให้นางนั่งรอ (งดละหมาด)
จนกว่าจะสิ้นสุดช่วงประจำเดือนนั้น
แล้วเมื่อเลือดหยุดหลังจากนั้น
ก็ให้ถือว่าเป็นระดูตามปกติของนาง
และในอนาคตให้นางปฏิบัติตามช่วงเวลานั้นต่อไป
แต่หากเลือดยังคงไหลต่อเนื่อง
นางก็ถือว่าเป็นหญิงที่มีอิสติฮอฎะฮ์ (เลือดผิดปกติ)
และให้กลับไปใช้หลักการปฏิบัติตามที่กำหนดไว้สำหรับหญิง
ที่มีเลือดอิสติฮอฎะฮ์
และหากนางสะอาดจากการที่เลือดหยุดไหล
นางก็ถือว่าเป็นสะอาด แม้ว่าจะเป็นช่วงก่อนครบสี่สิบวันก็ตาม
ดังนั้นนางต้องอาบน้ำญะนาบะฮ์ แล้วสามารถละหมาด
ถือศีลอด และสามารถร่วมหลับนอนกับนางได้
ยกเว้นกรณีที่มีการหยุดของเลือดนั้นน้อยกว่าหนึ่งวัน
ก็ไม่ถือว่ามีผลทางบัพญญูติใด ๆ ดังที่ได้กล่าวไว้ในหนังสือ
อัลมุฆนี¹

และจะไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาสนอกจาก
เมื่อมีการคลอตออกมาเป็นทารกชัดเจน
ดังนั้นหากคลอตออกมาเป็นก้อนเนื้อโดยไม่เป็นทารกที่สมบูรณ์
เลือดนั้นก็จะไม่ถือว่าเป็นนิฟาส แต่เป็นการตกเลือด
ดังนั้นหุคুমก็จะเป็นหุคুমของผู้ที่มีเลือดอิสติฮาฎะฮ์

¹ (อัล-มุฆนี : 1/252-253)

โดยปกติครรภ์จะเป็นทารกเต็มตัวอย่างสมบูรณ์เมื่อได้เวลา 90 วัน หรืออย่างต่ำ 80 วัน

ท่านอัล-มัดดี อิบน์ ตัยมียะฮ์ ได้กล่าวว่า :
เมื่อใดที่หญิงเห็นเลือดหนึ่งวันก่อนการคลอด
เธอไม่ต้องสนใจเลือดนั้น (คือไม่ถือว่าเป็นเลือดนิฟาส)
แต่หลังคลอดแล้วให้หยุดละหมาดและถือศีลอด
(เพราะเลือดนั้นจึงถือเป็นนิฟาส) จากนั้น
หากภายหลังคลอดปรากฏข้อเท็จจริงว่าไม่เป็นไปตามที่เข้าใจ
ในตอนแรก (คือไม่ใช่เลือดนิฟาส) ก็ให้เธอแก้ไข
(โดยชดใช้ละหมาดหรือศีลอดที่ขาดไป)
แต่ถ้าไม่มีสิ่งใดปรากฏว่าผิดจากที่เห็นในตอนแรก
ก็ให้ยึดตามสิ่งที่เห็นนั้น (ตามหลักฐานภายนอก)
และไม่จำเป็นต้องทำการชดใช้ —
รายงานจากท่านในหนังสือ ซัรหุ อัลอิกนาอ¹

หุุ้มเลือดนิฟาส (หลังคลอด)

หุุ้มเลือดหลังคลอดเหมือนกับเลือดประจำเดือนทุกประการ ยกเว้นในบางประการดังต่อไปนี้:

1. ช่วงการรอคอย (อิดตะฮ์) จะเกิดขึ้นด้วยการหย่า
ไม่ใช่ด้วยการมีเลือดนิฟาส
ดังนั้นหากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นก่อนการคลอดบุตร
อิดตะฮ์นั้นก็จะสิ้นสุดด้วยการคลอดไม่ใช่เพราะการมีนิฟาส
และหากการหย่านั้นได้เกิดขึ้นหลังการคลอดบุตร

¹ กัชชาฟ อัล-กินาอ (219/1)

วิตตะฮ์ก็จะนับจากการมีประจำเดือนดังที่ได้กล่าวมาแล้ว

2.ช่วงเวลาอิลลาฮ์ ซึ่งจะนับเอาเวลาการมีประจำเดือน แต่ไม่ได้นับเอาเวลาจากการมีนิฟาส

อิลลาฮ์ หมายถึง การที่สามีสาบานตนว่าจะงดการมีเพศสัมพันธ์กับภรรยาของตนชนิดถาวร หรือเป็นเวลาที่ยาวกว่า 40 วัน ดังนั้นเมื่อเขาได้สาบานไปแล้วแต่ภรรยาอยากให้เขามีเพศสัมพันธ์กับนาง ดังนั้นจำเป็นที่สามีจะต้องรอให้ครบกำหนด 4 เดือนก่อนจึงจะมีเพศสัมพันธ์กันได้ เมื่อครบแล้วก็จำเป็นต้องมีเพศสัมพันธ์หรือไม่ก็แยกจากกัน ด้วยการขอโดยภริยา

ดังนั้นในช่วงนี้หากนางต้องเผชิญกับเลือดนิฟาสก็จะไม่นับมัน ในสิทธิของสามี แต่จะนับเพิ่มจาก 4 เดือนนั้นตามจำนวนวันของนิฟาส ซึ่งจะต่างจากเลือดประจำเดือนเพราะเวลาของมันนั้นจะถูกนับ ในสิทธิของสามี

3.การบรรลุศาสนภาวะจะถือจากการมีประจำเดือนไม่ใช่การมีนิฟาส

เพราะผู้หญิงมีอาจมีครรภ์ได้จนกว่าจะมีประจำเดือน ดังนั้นการบรรลุศาสนภาวะจึงถือจากการมีเลือดประจำเดือนออกมา

4.เลือดประจำเดือนถ้ามันหยุดแล้วกลับมาใหม่ซึ่งแน่นอนนั้นคือเลือดประจำเดือน เช่น ถ้าปกตินางจะมีประจำเดือน 8 วัน แต่นางมีแค่ 4 วัน หยุด 2 วัน และกลับมามีอีกในวันที่ 7- 8

ดังนั้นเลือดที่มาจากใหม่นี้แน่นอนว่าเป็นเลือดประจำเดือน
และสำหรับนางก็ให้ใช้หุ่กุ่มของผู้มีประจำเดือน
ส่วนเลือดนิฟาสนั้น หากหยุดก่อนครบสี่สิบวัน
แล้วกลับมาอีกภายในสี่สิบวัน —
เลือดนั้นถือว่าเป็นเลือดที่น่าสงสัย
ดังนั้นนางจำเป็นต้องละหมาดและถือศีลอดตามเวลาที่กำหนดไว้
และห้ามนางทำสิ่งที่ผู้ที่มาประจำเดือนถูกห้ามทำ
เว้นแต่สิ่งที่เป็นวาญิบ และเมื่อนางพ้นจากสภาพนั้น
(คือเมื่อกลับมาบริสุทธิ์อีกครั้ง)
นางต้องชดใช้สิ่งที่ได้กระทำไปในช่วงมีเลือดนั้น
ในส่วนที่หญิงมีประจำเดือนจำเป็นต้องชดใช้เช่นเดียวกัน
นี่คือทัศนะที่มีชื่อเสียงในหมู่มุรริดานักนิติศาสตร์ตามมัซฮับ
หัมบะลีย์¹

และทัศนะที่ถูกต้องที่สุดคือ
ถ้าเลือดนั้นกลับมามีในช่วงเวลาที่เป็นไปได้ว่ามันจะเป็นเลือด
นิฟาสนั้น ก็ให้ถือว่ามันเป็นนิฟาสนั้น
แต่ถ้าเลือดนั้นกลับมาในช่วงเวลาอื่นจากนั้น
ให้ถือว่าเป็นประจำเดือน
และหากมันออกมาตลอดก็ให้ถือเป็นเลือดอิสติฮาฎะฮ์
และนี่คือทัศนะที่มีความใกล้เคียงกับทัศนะที่ถูกกล่าวใน
หนังสืออัล-มุฆนีย์² จากอิหม่ามมาลิกโดยระบุว่า :
อิหม่ามมาลิกได้กล่าวไว้ว่า

¹ อัล-มุฆนีย์ (1/253).

² อัล-มุฆนีย์ (253/1)

"ถ้านางมีเลือดอีกหลังจากหยุดไปแล้ว 2-3 วัน :
นั่นคือเลือดนิฟาส และถ้าไม่เช่นนั้น
แสดงว่ามันคือเลือดประจำเดือน" จบคำพูดของท่าน
และทัศนะนี้เป็นทัศนะที่เลือกโดยชัยคุลอิสลาม อิบนุ
ตัยมียะฮ์

ในเรื่องของเลือดนั้น

แท้จริงแล้วตามสภาพความเป็นจริงไม่ได้มีสิ่งใดที่คลุมเครือส
งสัย แต่ความสงสัยเป็นเรื่องเชิงสัมพัทธ์
ซึ่งแตกต่างกันไปในแต่ละบุคคลตามระดับความรู้และความเช่
าใจของพวกเขา

และคัมภีร์อัลกุรอานกับซุนนะฮ์นั้นได้อธิบายชี้แจงทุกสิ่งไว้อย
างครบถ้วนแล้ว อัลลอฮ์ ชุบฮานะฮฺวะตะอาลา
มิได้ทรงบังคับให้ผู้ใดต้องถือศีลอดซ้ำสองครั้ง

หรือทำญอวาฟซ้ำสองครั้ง

เว้นแต่กรณีที่มีการปฏิบัติครั้งแรกมีข้อบกพร่องที่ไม่อาจแก้ไข
ได้

นอกจากจะต้องชดใช้ใหม่ส่วนในกรณีที่บ่าวได้ปฏิบัติหน้าที่
ตามบทบัญญัติอย่างเต็มความสามารถและตามกำลังที่ตนมีแล
แล้ว ก็ถือว่าภาระหน้าที่ของเขาได้สิ้นสุดลง
และพ้นจากความรับผิดชอบแล้ว ดังที่อัลลอฮ์ทรงตรัสว่า :

﴿لَا يُكْفُ اللَّهُ نَفْسًا إِلَّا وُسْعَهَا...﴾

((อัลลอฮ์จะไม่ทรงมอบหมายภาระใดแก่ชีวิตหนึ่งชีวิตใด
นอกจากตามความสามารถของชีวิตนั้นเท่านั้น...))

[อัลบะกอเราะฮ์ : 286] อัลลอฮ์ตรัสว่า :

อาจเป็นการกระตุ้นเลือดเนื่องจากการมีเพศสัมพันธ์ หรือ เหตุผลอื่นๆ วัลลอฮูอะลัม

บทที่ 7: การใช้ยารับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง

การใช้สิ่งที่ช่วยเร่งการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วยเงินไซ 2 ประการ :

1. ต้องไม่เกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อนาง

หากเกรงว่าจะเกิดอันตรายต่อนางจากการนั้น ก็ไม่อนุญาต หังนี้อาศัยพระดำรัสของอัลลอฮฺ ตะอาลา ที่ตรัสว่า:

﴿...وَلَا تُلْقُوا بِأَيْدِيكُمْ إِلَى التَّهْلُكَةِ...﴾

((...และจงอย่าโยนตัวของสุเจ้าเองลงไปสู่ความพินาศด้วยมือของเจ้าเอง...)) (ซูเราะฮ์ อัล-บะเกาะเราะฮ์: 195)

﴿...وَلَا تَقْتُلُوا أَنْفُسَكُمْ إِنَّ اللَّهَ كَانَ بِكُمْ رَحِيمًا﴾

((...และจงอย่าฆ่าตัวของพวกเจ้าเอง

แท้จริงอัลลอฮ์เป็นผู้ทรงเมตตาต่อพวกเจ้าเสมอ)) (ซูเราะฮ์ อัน-นีสาว์: 29)

2. การกระทำนั้นจะต้องได้รับอนุญาตจากสามี

หากเป็นกรณีที่เกี่ยวข้องกับเขา เช่น หญิงที่อยู่ในช่วงอิดดะฮ์จากเขาในลักษณะที่เขายังมีหน้าที่ต้องจ่ายค่าเลี้ยงดูให้

นางจึงใช้สิ่งที่ยับยั้งการมีประจำเดือนเพื่อให้ระยะเวลาอิดดะฮ์ยาวนานขึ้นและทำให้ค่าเลี้ยงดูที่เขาต้องจ่ายเพิ่มขึ้น ในกรณีเช่นนี้ นางไม่อนุญาตให้ใช้สิ่งที่ยับยั้งประจำเดือน

เว้นแต่จะได้รับอนุญาตจากเขาเท่านั้น และเช่นเดียวกันนั้น
คือ

หากการใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนจะส่งผลต่อการรับการ
ตั้งครรภ์

ดังนั้นจึงจำเป็นอย่างยิ่งต่อการขออนุญาตจากผู้เป็นสามี
ยกเว้นในกรณีที่จำเป็นเท่านั้น

ทั้งนี้การปล่อยให้ทุกอย่างเป็นไปตามธรรมชาตินั้นย่อมดีต่อ
สุขภาพและความปลอดภัย

การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนสามารถทำได้ด้วยเงื่อนไข
2 ประการ :

1. จะต้องไม่มีเจตนาเพื่อหนีจากการกระทำสิ่งที่ (วาญิบ)
เช่น

การใช้ยาเร่งการมีประจำเดือนเมื่อใกล้ถึงระเหضةก่อนเพื่อจะ
ได้ไม่ต้องถือศีลอด หรือ เพื่อจะได้ไม่ต้องละหมาด เป็นต้น

2. จะต้องได้รับอนุญาตจากสามี

ทั้งนี้เพราะการมีประจำเดือนนั้นจะทำให้สามีของนางไม่อาจมี
ความสุขกับนางได้เต็มที่

ดังนั้นไม่อนุญาตทำสิ่งที่ยับยั้งสิทธิของเขานอกจากด้วยการ
ได้รับการอนุญาตจากเขา และหากนางเพ่งหย่าร้างกัน
การกระทำสิ่งนั้นจะทำให้เกิดการกลับคืนดีของสามีนั้นหลุดไป
อย่างรวดเร็ว หากเป็นการหย่ากันที่สามารถคืนดีกันได้

ส่วนการคุมกำเนิดนั้นมีอยู่ 2 ประเภท :

1. ประเภทถาวร

ซึ่งเป็นที่ต้องห้ามเพราะเป็นการตัดการตั้งครรภ์จะทำให้การสืบ

ส่วนการทำแท้งนั้นมียุ 2 ชนิด :

1. การมีเจตนาเพื่อกำจัดทารก

ในกรณีนี้หากทำหลังจากการเป่าวิญญาณไปแล้ว ถือว่าเป็นที่ต้องห้าม (หะรอม) อย่างไม่มีข้อสงสัยใดๆ ทั้งสิ้น เพราะเป็นการฆ่าคนบริสุทธิ์โดยไม่มีเหตุผล และการฆ่าผู้บริสุทธิ์นั้นเป็นที่ต้องห้ามด้วยหลักฐานจากอัลกุรอาน อัลหะดีษ และมติของนักปราชญ์ทั้งหลาย และหากทำก่อนการเป่าวิญญาณ

กรณีนี้เป็นที่ขัดแย้งกันในบรรดานักวิชาการ

บางคนบอกว่าสามารถทำได้ และบางคนบอกว่าไม่อนุญาต บางท่านให้ทัศนะว่า :

ทำได้ตราบใดที่ยังไม่ได้เป็นอะละเกาะฮ์ (ก่อนเลือดหรือตัวอ่อน ในระยะเริ่มต้นของการตั้งครรภ์) คือ อายุครรภ์ยังไม่ถึง 40 วัน บางท่านให้ทัศนะว่า :

ทำได้ตราบใดที่ยังไม่ออกเป็นรูปเป็นร่างของมนุษย์อย่างชัดเจน

การเลือกปฏิบัติที่ดีที่สุด คือไม่อนุญาตทำแท้ง ยกเว้นในกรณีที่จำเป็น เช่น

หากแม่ป่วยหรือมีปัญหาสุขภาพที่ไม่อาจตั้งครรภ์ได้เป็นต้น ด้วยเหตุดังกล่าวนี้ถือว่าเป็นที่อนุญาตให้ทำแท้งได้ ถึงกระนั้นก็ตาม

ถ้าหากเลยไปแล้วช่วงหนึ่งซึ่งทารกได้ปรากฏเป็นรูปเป็นร่างแล้วก็ไม่อนุญาตเช่นกัน วัลลอฮูอะลัม

2. ต้องไม่เจตนาทำลายตัวอ่อนนั้น

นอนาคต ก่อให้เกิดความลำบากแก่สตรีนั้น
และบางครั้งอาจทำให้เธอต้องอยู่ในสภาพหญิงหม้าย
หากเธอกำลังอยู่ในช่วงอดีตจากสามีคนก่อน

4. มารดาเสียชีวิตแล้วแต่ทารกในครรภ์ยังมีชีวิตอยู่
ดังนั้นหากไม่สามารถมีชีวิตอยู่ได้
ก็ไม่อนุญาตให้ทำการผ่าตัด

และถ้าโอกาสการมีชีวิตนั้นมี เช่น ถ้าบางส่วนออกมา
ก็ให้ทำการผ่าท้องแม่เพื่อเอาส่วนที่เหลือออกมา
และถ้าไม่มีส่วนใดออกมาเลย บรรดาผู้รู้ของเรา ได้กล่าวว่า:
"ไม่อนุญาตผ่าท้องของมารดาเพื่อเอาทารกในครรภ์ออก
เพราะถือว่าเป็นการละเมิดเกียรติ (ทำร้าย)"
แต่ทัศนคติที่ถูกต้องนั้น คือ อนุญาตให้ผ่าท้องได้
หากไม่มีทางอื่นนอกจากทางนั้นทางเดียว
และนี่เป็นทัศนคติที่ ابن คุบายเราะฮ์ ได้เลือกไว้
ซึ่งเขาได้กล่าวในหนังสือ อัล-อินซอฟ¹ :
มันเป็นทัศนคติที่ดีที่สุด

ข้าพเจ้ามองว่า :
โดยเฉพาะอย่างยิ่งในยุคของเราในปัจจุบัน
การผ่าตัดจะไม่ถือว่าการละเมิดหรือการทำร้ายใดๆ
เพราะเมื่อผ่าแล้วก็เย็บกลับได้
และศักดิ์ศรีของคนเป็นนั้นยิ่งใหญ่กว่าศักดิ์ศรีของคนตาย
และการช่วยเหลือผู้บริสุทธิ์ให้รอดจากภัยอันตรายนั้นเป็นวา
ญิบ และทารกในครรภ์นั้นเป็นผู้บริสุทธิ์

¹ อัล-อินซอฟ (2/556)

ดังนั้นจำเป็นต้องทำการช่วยเหลือ
อัลลอฮ์ทรงรอบรู้ที่ดียิ่งกว่า

หมายเหตุ : กรณีต่างๆ
ที่อนุญาตให้ทำแข่งขันทันนั้นจำเป็นต้องได้รับอนุญาตจาก
ผู้เป็นเจ้าของการมีกรรมสิทธิ์ในที่นี้ คือ สามี

และนี่คือบทส่งท้ายของงานเขียนของเราในหัวข้อนี้
โดยเราได้จำกัดการกล่าวถึงเฉพาะหลักการสำคัญและกรอบ
กติกาศาของประเด็นเท่านั้น เพราะรายละเอียดปลีกย่อย
สาขาย่อย และเหตุการณ์ต่างๆ ที่เกิดขึ้นกับสตรีในเรื่องนี้นั้น
เปรียบเสมือนทะเลอันกว้างใหญ่ไร้ขอบเขต

แต่ผู้ที่มีสติปัญญาเฉียบแหลมสามารถเชื่อมปัญหาปลีกย่อย
กลับสู่หลักที่เป็นฐานของมัน

และประเด็นที่เป็นสัดส่วนสุภาพรวมและกรอบต่างๆของมัน
และสามารถเปรียบเทียบสิ่งต่างๆด้วยสิ่งที่คล้ายกันได้

ให้มุฟตี (ผู้รู้หรือผู้ที่ให้การวินิจฉัย)

รู้ตัวเสมอว่าเขาเป็นตัวกลางระหว่างอัลลอฮ์กับบ่าวของพระองค์
ในการสื่อซึ่งสิ่งที่บรรดาเราะสุลของพระองค์นำมาและอธิบาย
มายันต่อปวงบ่าวทั้งหลาย

และเขาต้องรับผิดชอบจากสิ่งที่มีอยู่ในอัลกุรอานและซุนนะฮ์
เพราะทั้งสองเป็นแหล่งอ้างอิงที่ถูกกำหนดให้ทำความเข้าใจและ
ปฏิบัติตาม

ทุกสิ่งที่ขัดแย้งกับอัลกุรอานและซุนนะฮ์ถือเป็นความผิด
จำเป็นต้องตีกลับสู่ผู้ที่กล่าวมัน และไม่อนุญาตให้ปฏิบัติตาม
และสำหรับผู้ทีกล่าวนั้นอาจได้รับการอภัยโทษและได้รับผลบุญ

ญของการวินิจฉัย

แต่คนที่รู้ในความผิดพลาดของเขาไม่อนุญาตให้ยอมรับและปฏิบัติตาม

และจำเป็นสำหรับมุฟตีหรือผู้ที่จะทำการวินิจฉัยนั้นต้องมีเจตนาที่บริสุทธิ์เพื่ออัลลอฮ์ ตะอาลา
ขอความช่วยเหลือจากพระองค์ในทุกสถานการณ์ที่เกิดขึ้นกับเขา และขอความแน่วแน่
และการชี้นำจากพระองค์เพื่อให้บรรลุไว้ซึ่งความถูกต้อง

และจำเป็นสำหรับเขาคือการยึดสิ่งที่ปรากฏในอัลกุรอานและซุนนะฮ์

ดังนั้นเขาจึงต้องค้นหาและค้นคว้าในอัลกุรอานและซุนนะฮ์หรือทัศนะของนักวิชาการในการศึกษาอัลกุรอานและซุนนะฮ์โดยปกติแล้วเมื่อเกิดปัญหา

ส่วนใหญ่จะแสวงหาทัศนะของผู้รู้และความเห็นของนักวิชาการ สุดท้ายก็เกิดความไม่พอใจในหุกุม
และบางครั้งก็หาคำตอบไม่ได้เลย

ดังนั้นหากเขาหันกลับมาศึกษาหลักฐานในอัลกุรอานและฮัชซุนนะฮ์ แน่นอนเขาจะได้พบกับคำตอบที่ชัดเจน
ทั้งนี้และทั้งนั้นก็ขึ้นอยู่กับความบริสุทธิ์ใจ ความรู้พื้นฐาน
และความเข้าใจของเขา

และจำเป็นที่ผู้ให้การชี้ขาดนั้น (มุฟตี)
ต้องมีการศึกษาอย่างรอบคอบ เมื่อมีปัญหา และไม่รีบเร่ง
มีผู้ชี้ขาดจำนวนไม่น้อยที่รีบตัดสินและหลังจากนั้นปรากฏว่าตัดสินผิด ทำให้เขาเสียใจในภายหลัง

และบางทีเขาก็มีอาจทำอะไรได้แล้วในสิ่งที่เขาได้ตัดสินไป
และเมื่อผู้คนรู้จักว่ามุฟตี (ผู้วินิจฉัยศาสนา)
เป็นผู้มีความสุขรอบคอบและไตร่ตรองอย่างรอบด้าน
พวกเขาก็จะไว้วางใจในคำวินิจฉัยของเขาและนับถือเขาหาก
ผู้คนเห็นความริบร้อน
ซึ่งแน่นอนความริบร้อนมักจะทำให้เกิดความผิดพลาดมากมาย
ทำให้เขาขาดความมั่นใจในสิ่งที่เขาให้พิพากษา
ดังนั้นความเร่งรีบและความผิดพลาดของเขาบางทีจะพรวด
ตนเองและพรวดผู้อื่นจากวิชาความรู้และความถูกต้องได้

เราขอให้อัลลอฮ์ ตะอาลา
นำทางเราและพี่น้องมุสลิมไปสู่แนวทางของพระองค์อันเที่ยง
ตรง และทรงดูแล ทรงเอาใจใส่
และทรงปกป้องเราจากการลื่นไถลด้วยความห่วยไยจากพระ
องค์ เพราะพระองค์ทรงเป็นผู้ใจดีเสมอ
และขอพรและศานติแด่นบีมุฮัมมัด ครอบครัวของท่าน
และบรรดามิตรสหายของท่าน
และมวลการสรรเสริญทั้งหลายเป็นสิทธิของอัลลอฮ์ซึ่งด้วย
พระกรุณาของพระองค์การงานที่ดีทั้งหลายจึงสำเร็จลุล่วงไปด้
ยดี

เรียบเรียงเสร็จสมบูรณ์โดย
ผู้หวังในความโปรดปรานของอัลลอฮ์
มุฮัมมัด อัศศอลิห์ อัล-อุษัยมีน
เช้าวันศุกร์
14 ชะฮ์บาน ปี ฮ.ศ. 1392

สารบัญ

บทบัญญัติเกี่ยวกับเลือดสตรี	2
บทที่ 1 ความหมายและวิหยปัญญาของเลือดประจำเดือน	5
บทที่ 2 ช่วงเวลาและระยะเวลาของการมีประจำเดือน	6
บทที่ 3 สภาวะผิดปกติเกี่ยวกับประจำเดือน	19
บทที่ 4 บทบัญญัติว่าด้วยเลือดประจำเดือน	26
บทที่ 5 เลือดอิสติหาเงาะฮ์และบทบัญญัติของมัน	54
ลักษณะของผู้มีเลือดอิสติหาเงาะฮ์:	55
สภาพของผู้ที่มีความคล้ายกับผู้มีเลือดอิสติหาเงาะฮ์:	61
หุุ้มต่างๆ ของอิสติหาเงาะฮ์:	63
บทที่ 6 เลือดหลังคลอดบุตรและบทบัญญัติของมัน	66
หุุ้มเลือดนิฟาซ (หลังคลอด)	69
บทที่ 7 การใช้ยารงับหรือเร่งการมีประจำเดือน และการคุมกำเนิดหรือการทำแท้ง	74

th13.v3.1 - 1/1/2026

رسالة الحرمين

Message of The Two Holy Mosques

Guidance content for the visitors of the Holy Mosque and
the Prophet's Mosque in languages.

